

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Godina I - Broj 3

izlazi subotom

Udbina, 22. ožujka 2008.

Sadržaj:

- 2.....Razgovor
- 4.....Vijesti
- 7.....Osvrti
- 14.....Računala
- 16.....Podlistak
- 20.....Roman
- 23.....Kriminal
- 24.....Umjetnost
- 26.....Ispovjednikov kutak
- 27.....Čitatelji
- 28.....Kolači
- 29.....Rodoslovlja
- 30.....Potpore i obavijesti
- 31.....Projekti

Osvrti

U Hrvatskoj se polako, ali i primijetno javljaju izdanci tako dugo zatomljene slobode savjesti - bitne značajke ljudske posebnosti i ukupnosti faune.

Stranica 7

Podlistak

Ruski boljševik Pavel Postišev bio je jedan od glavnih izvršitelja Staljinove naredbe sječenja glava u Ukrajini. Upravo je on 1933. godine, kad se Ukrajina grčila u agoniji, bio upućen tamo sa zadatkom zategnuti petlju oduzimanjem tamošnjem stanovništvu zadnje korice kruha.

Stranica 18

Sretan Uskrs!

„Vi niste od Boga“ otprilike tako reče Isus Krist preneraženim farizejima. „Istina, opslužujete Zakon, ali vam nije na umu ono što je u njemu. Poštujete tobože njegove odredbe, ali pritom zaboravljate na ono što zaista od vas traži vaš Otac nebeski. Ne živite po njegovoj volji, niti činiti ono što iz nje slijedi. Važan vam samo izgled, a ne i sadržina vaših čina. Bitno vam je da ste pokriveni.“

Znaju, ali ipak čine. Nisu oni dali nalog, nego je to netko drugi uradio. Oni ga samo provode. Nakon toga, sve ionako odlazi u prošlost, a provoditelji zlih nakana ostaju i dalje fini i uglađeni. Ništa im se loše ne može nabaciti na dušu, kamo li zamjeriti. Stoga, niti se ne opterećuju posljedicama svojih djela. Kakve god one bile.

Bilo je tako onda, u vrijeme Isusa Krista na zemlji, a i sada.

Netko je i negdje odlučio osuditi hrvatske generale, nositelje borbe za nezavisnu Republiku Hrvatsku. Smetala mu je ta neovisnost, ali se

nije dalo izbjeći njen konačni nastanak. Što onda? Ublažiti posljedice njene pojave i njene opstojnosti. Sve to, unatoč, Božjoj volji, pravdi i poštenju, te civilizacijskim dostignućima čovječanstva.

Znaju to tužitelji, znaju to suci, a znaju bome i predstavnici hrvatske vlasti koji su Antu Gotovinu i suradnike isporučili Haagu. Kao žrtveno janje? Ne, značilo bi to onda i neki smisao, a toga ovdje nema. Samo Zloba i bezgranična želja za uništenjem Dobra.

I mi to znamo. Znaju, dakako, i naši hrvatski generali na optuženičkoj klupi. Oni koji im sude, koji ih uporno i po svaku cijenu nastoje i osuditi, suprotno govoru činjenica, srećom, ipak nisu od Boga. Znači to mnogo, nama i generalima. Zapravo, sve! Nisu i ne će biti sami, ostavljeni. Imaju nadu i znaju za cilj. Ono što ih čeka.

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik

SLUČAJ ŠKREBLIN NE SMIJE PASTI U ZABORAV

dr. sc. Tomislav Dragun

Pitanje: Na Međumrežnoj postaji www.hrvatskauljudba.hr pišete podlistak na temu „Vjekoslav Škreblin savjetuje kako se boriti protiv kriminala“. Dosad ste objavili preko 160 nastavaka, a kraj se nikako ne nazire. Kako je do toga došlo?

Odgovor: Taj podlistak nastavak je moga pisanja započetog u njemačkom izdanju beogradskog "Evropskog nacionala". Nakon uvodnog napisa objavljenog 18. studenog 2002. godine nastavak je naprasno prekinut. Tada sam se već dvije godine ilegalno nalazio u Njemačkoj. Bježao sam pred pripadnicima hrvatske političko-policijsko-pravosudno-financijske mafije. Sadržaj moga teksta prvenstveno je bio namijenjen ljudima iz navedenih ustanova, kako bi se potaklo njihovo pravilno funkcioniranje.

Pitanje: Zašto ste tada otišli iz Hrvatske?

Odgovor: Uzrok problema zbog kojih sam se morao skloniti izvan Hrvatske sličan je upravo ovih dana izvedenoj pljački splitske pošte. Razlike su samo u načinu „obavljenog posla“ i ponašanju nadležnih tijela Republike Hrvatske u odnosu na obje pljačke.

U splitskoj pljački policija je barem pokušala pronaći plijen, te počinitelje toga kriminalnog djela. U mom slučaju državne ustanove, pa i policija, štitele su i prikrivale pljačkaše Proračuna Republike Hrvatske, koji su zbog toga i sada službeno nedohvatljivi, iako su svakodnevno nazočni u javnosti.

Pitanje: Tko to?

Odgovor: Čekajte malo. Najprije trebate znati da su me, „članovi orkestra“, i to svi zajedno, sve do nedavno neprekid-

no proganjali. Što se „metodologije“ obavljene pljačke u ovim slučajevima tiče, ipak su primjetne neke razlike. U splitskoj pošti je pod prijetnjom oružja, tijekom 15-ak minuta, opljačkano 15 milijuna kuna. U mom pak slučaju slijedom moje dokumentacije mafija je na mah postala "bogatija" za iznos poreza na dodanu vrijednost u visini 13,2 milijuna kuna.

Temeljem istih isprava, a uz "blagoslov" kriminalaca iz državnog vrha, proračun, moje poduzeće i ja "ojađeni" smo za 73,2 milijuna kuna.

Pitanje: Kako je to moguće?

Odgovor: Ako analiziramo ovakvo ponašanje nadležnih, otvara se pitanje postojanja usporedne vlasti koja djeluje kontrolirajući legalno izabranu vlast. Njihovi pripadnici zauzimaju mjesta u institucijama, dio su političkih stranaka, nevladinih udruga ... Takvi pojedinci svojim djelovanjem guše razvitak demokratskih procesa društva kao cjeline. Moramo se svi zapitati: Gdje počinje mafija, a gdje prestaje država i obratno? Čije interese zapravo zastupaju garniture koje smo demokratskom procedurom doveli na vlast?

Pitanje: Zašto su se baš na Vas okomili?

Odgovor: To je tipičan način na koji reagira ovako ustrojena skupina, kada joj se netko suprostavi. A ja sam joj se itekako suprostavio. Inače, oblici djelovanja gotovo su na dlaku uvijek isti. Pogledajmo samo kako je mafija prodala

INA-u suprotno Zakonu o prodaji INA-e, a osobito kako je nezakonito registrirana vjerska zajednica Bet Israel s ciljem pljačke Židovske općine Zagreb. Uvijek je riječ o legalizaciji protuzakonja. Čak su i u personalnom smislu poticatelji i počinitelji praktično isti ljudi.

Pitanje: Vaši progonitelji ispadaju nedodirljivi?

Odgovor: Svakodnevno osjećamo djelovanje kriminalnih superumova, koji udruženo žele pod „svoju kapu“ staviti cijelu državu. Pakleni plan i – cilj. Hege-monija manjine sebičnih i beskrupuloznih ljudi nad ogromnom većinom normalnog svijeta.

Pitanje: Mislite li da je to hrvatska specijalnost?

Odgovor: Ma, nikako. Slično je i u Kraljevini Nizozemskoj. Uvjerio sam se u to. No, o tome drugom prilikom.

Pitanje: Carlu del Ponte ste zaboravili?

Odgovor: "Đinđića sam upozoravala na atentat ", kaže u svojoj knjizi bivša glavna tužiteljica Haaškog tribunala. Kad započne istraga i o ovom terorističkom činu naći će se i Carla de Ponte na optuženičkoj klupi. Postoje indicije i sumnje, kako je ona dio međunarodne zavjere protiv srbijanskog premijera dr. Zorana Đinđića i

Republike Srbije. Danas to nadležnima, ako hoće, nije teško dokazati. Čak i u samom tužiteljstvu Haaškog tribunala mafija ima svoje prste. Kad su vođeni svojim prenapuhanim egom letjeli na krilima "mesijanstva", mediji su se isticali činjenicu da i sam Goerg Soros također stoji iza Haaškog tribunala. Tamo su se pisale optužnice po diktatu "madžarskog dobrotvora" i njegovih hrvatskih apostola tipa Žarka Puhovskog.

Pitanje: Ima li izlaza?

Odgovor: Ima. I ne zaboravite da vam to govori iskusan čovjek.

Na ovim se prostorima počinju rasplitati zablude i laži koje su nositelji zla koristili kako bi ostajali na površini i drugima nametali svoj svjetonazor. Demokracija i javnost ih ubija.

Pitanje: Bilo vam je teško u izgnanstvu?

Odgovor: Cijelo vrijeme svojih prognaničkih dana razmišljao sam o tim stvarima. Živio sam vrlo oskudno. Jedva sam preživljavao svakodnevicu. Bilo mi je tim teže, jer su moja supruga i naša djeca bila bez pomoći "glave" obitelji. Ostali su više od četiri godine na milost hrvatske institucionalne mafije.

Pitanje: Sada je opasnost minula?

Odgovor: Ni govora. I danas s tih strana dolazi opasnost, jer državne ustanove i dalje ne funkcioniraju normalno. Nastavljaju pružati zaštitu kriminalu i kriminalcima. Tražio sam i pro-našao ljude spremne oduprijeti se lažima, kako u Hrvatskoj, tako i izvan nje.

Stoga neka i www.hrvatskauljudba.hr bude mjesto okupljanja onih kojima je istina ispred svih vrlina.

Pitanje: Na kraju, nazirete li ipak poneku sunčevu zraku, kao dolazeću zoru ljudskosti i poštenja?

Odgovor: Bijući se, svako jutro kažem sam sebi: „Ne daj se stari. Još malo, pobjeda je na vidiku.“ Vjerujte, uskoro će se i na našim prostorima početi ubirati plodovi onih vrijednosti za koje su vlastite

živote podarili svi oni koju su poginuli za samostalnu hrvatsku državu.

Koristim ovu prigodu također svima zaželjeti

SRETAN USKRS!

**Ne obara se svako drvo prvim udarcem.
Čista savijest ne boji se kucanja noću.
Budite pažljivi kada nešto zaželite,
možda se ostvari.**

Kineske poslovice

NE VODE KOREJU SANADER I MESIĆ

Na prije nekoliko dana održanom znanstvenom skupu „Inozemni dug Hrvatske“ tražio se lijek na skoru, i očekivanu, krizu hrvatske države glede otplate njenih vanjskih dugova. Ono što su već i vrapci odavno počeli i nastavili cvrkutati po krovovima, sada je i javno obznanjeno, priznato.

Za nekoliko godina, „veliki“, a sasvim sigurno podobni, gospodarski analitičari kažu, tek negdje oko 2012. godine, državni stroj će zaribati. Dospjele otplate uzetih zajmova, kako bi sustav nekako preživio, kako bi što dulje odisao naručenim optimizmom i namještenim „osmjehom na licu“, kako bi zračio samopouzdanjem, ne će se moći podmirivati. Čak ni sve pristigle kamate plaćati.

Na kraju 2007. godine hrvatski inozemni dug iznosio je 32,9 milijardi eura. Evo godine,

zahvaljujući „štedljivoj“ Sanader-ovoj proračunskoj potrošnji i HDZ-ovoj razvojnoj politici narast će na 36,5 milijardi eura. Dakako, bez kamate koje uz njih itekako i neumitno idu.

Bez kamata? Da, jer one, na primjer, ove godine iznose 6 milijardi eura! Veće su od ukupnog povećanja društvenog proizvoda, i to izračunanog uz minimalno procijenjeni stupanj inflacije. Opet, optimistično gledajući.

To pak, u zbilji, znači da će i dalje pomalo ušminkavati postojeće stanje. Sve do trenutka u kojem će i slijepci vidjeti da je kesa prazna. I sada se to radi, naravno, pa se pripadajuće obavijesti pučanstvu tiskaju u novinama malim slovima kako ih ne bi mogli primijetiti, kamo li raspoznati, čak i nešto upućeniji čitatelji. Eto, krajem prošle godine stvarni dug hrvatske države činio je 95,9 % njenog

godišnjeg bruto (ukupnog) društvenog proizvoda, a do prije dva-tri mjeseca službena statistika govorila je o „samo“ 89,0 %. Razlika je mala, ali veseli, osobito u predizborno vrijeme.

Tako nam je od 2005. godine.

Stjepan Mesić, svakako, kao i uvijek vidi izlaz iz nadolazećeg pakla. Strane banke trebale bi početi financirati proizvodnju, umjesto potrošnje kako to sada čine. Rješenje je jednostavno, jedino ne kazuje i to kako će rečeno postati učinjeno, pa izgleda kao da se babi snilo ... Završio je govoreći: „Ako to može Koreja, zašto ne bismo mogli i mi.“

Smetnuo je, međutim, s uma jednostavnu i provjerljivu činjenicu da Koreju ne vode Sanader i Mesić. Što pak to znači – ZNA SE.

TERORISTI NA SVE STRANE

Al-Qaida, teroristički svenazodni ustroj, bauk koji vreba iza svakog ugla, opet je u modi. Glavni neprijatelj čovječanstva i demokratski nastrojenih ljudi u cijelom svijetu nosi novi izazov.

Da? Ne!

Najveći ljudski neprijatelj je – internet. Barem tako neki misli. Svojedobno mi je to, čak i, rekao . zamislite - jedan visoki crkveni velikodostojnik. „Đavo-lje je to djelo.“

Tako, naravno, ne mislimo, ali neki ljudi u hrvatskoj vlasti upravo tako djeluju. Smeta im internet, jer je teško nadzirati sve obavijesti i objave koje dolaze preko njega. Odatle potreba za ukloniti ga ili, barem, ublažiti njegov učinak.

Gdje? U Kini. Točno, ali i u Hrvatskoj. Upravo se, naime, priprema Zakon o elektroničkim komunikacijama, a tobože zbog neželjenih SMS reklama i spamova. Zbilja umjesto toga, međutim, dobit ćemo zapravo

nadzornika elektroničkih komunikacija i obvezno snimanje svega što kruži internetskim svezama. Svi mailovi i SMS-ovi, naime, čuvat će se šest mjeseci, te će se morati dati na uvid policiji, sucima i sigurnosno-obavještajnim organizacija.

Moći će tako brzo saznati ono što drugi o njima znaju. Za svaki slučaj, zlu ne trebalo, dođe li do neke nepredviđene promjene vlasti.

No, o svemu više idući put.

RADE ŠERBEDŽIJA JUGO-SUPERSTAR NA HRVATSKI NAČIN

Sjećam se dobro Rade Šerbedžije još iz Vinkovaca. Bio sam mladi profesor na Ekonomskoj školi u Vinkovcima. Čekao sam Novu godinu 1965. godinu s učenicima. Onda, negdje pred zoru započe strka. Pojavili se neznanci. Lupaju po vratima i galame. Hoće ih razbiti i ući. Nepozvani. Kolovođa, a to je bio, tko drugi, nego li Rade Šerbedžija ne da se „opametiti“. Svi su znali tko je i kakav je Rade i da je nezgodno suprostaviti mu se. A bio je tek student. Postiše ga unutra. Nije im bilo druge.

Tijekom Hrvatskog domovinskog rata također nije bilo dvojbe. Rade Šerbedžija, kao Mira Furlan, odabrali su svoju stranu. Rade se po tko zna koji put proglasio Jugoslavenom, iako smo svi znali tko je on i kako diše.

I onda Hrvatska konačno postade nezavisna. Radi Šerbedžiji to ipak nije smetalo da nastavi po starom. Vratio se lovi i moći, a na račun tobožnje ugroženosti. Vrata su mu počela otvarati na sve strane, a on se – naravno – odlučio za ono najbolje. Htjelo mu se i moglo mu se. Genocidni Hrvati, posebno oni državotvotni, nisu mu mogli, niti su smjeli biti mu preprekom. Za njih je, uostalom kao i ranije u Jugoslaviji, dostupno samo tegliti (sada se kaže da imaju radnu sposobnost), ali ne i koristiti ono što na taj način steknu (nekad se govorilo da ne mogu koristiti rezultate svoga rada), kamo li da upravljaju s onim što

rade (nemaju poslovnu sposobnost kako se to danas veli, odnosno moralno-političku podobnost kako im se to prije spočitavalo).

Dakle, Rade Šerbedžija, nakon što je jedva izmakao krvoženim ustašama, opet je potihio, ali i vrlo brzo, došao na svoje. Osnovao je Odisejevo kazalište (Theatre Ulysses!) i smjestio ga nigdje drugdje do li na Brijunima. Bez ikakvih problema.

A novci? Ni s njima, kao i inače, nije imao poteškoća. Od love, zapravo, nikada nije niti pokušao bježati. Javili su se brojni sponzori i donatori koji su ga rado podržali. Dovoljno je samo pogledati hrvatske novine (mi smo „bacili oko“ na Metro), pa se lako može uočiti tko su oni i kako su se razmjestili (pozicionirali!) u društveno-političkom životu Hrvatske. Treba samo pogledati imena i odmah se vidi tko stoji iza svega toga. Nu, nije loše i zapisati, pa i zapamtiti.

Možda će to jednog dana i zatrebati. Neka se zna.

„Pijanu noć 1918.“ kazališta Ulysses u Hrvatskom narodnom kazalištu dne 31. ožujka i 1. travnja 2008. godine poduprijet će sljedeći darovatelji hrvatskog novca:

Allianz, Coca Cola, DDB, Europlakat, Hrvatska turistička zajednica, Hypo Group Alpe Adria, Istarska županija, Jakobović, Jamnica, Jutarnji list, Lipik glas, Matoto vino, Maximus, Mercator, Metro express, Narodni radio, Općina Fažana, Podravka, Računala Končar, Radio Istra, Slobodna Dalmacija, Staro češko pivo, Špačva, T-Com, Volkswagen, Vupik Vukovar i Williams Požega.

Vi pak gospodo branitelji i programici za to vrijeme svratite u kolodvorsku restauraciju na grah, i to onaj s kobasicom. Da se i Vi malo omastite. Svaka im čast. I slast.

SRBIMA JE VLAST IZNAD SVEGA

Nakon mjesec dana dogodilo se očekivano čudo. Hrvatska je priznala Republiku Kosovo. Ništa neobično kad se zna da nam za nekoliko dana u posjet dolazi predsjednik SAD George W. Bush kako bi naše čelnike uputio u osnove NATO-bontona. Iznenadna hrabrost Sanadera i Mesića u tome nalazi svoje puno opravdanje i razložnost.

Nezavisno od svega toga, za Hrvate, pa i Hrvatsku kao državu, priznanje Kosova je iz više razloga u potpunosti opravdana nužnost:

* Hrvati i Kosovari bili su u Jugoslaviji podređeni Srbima. Nezadovoljni zajednički su

srušili tu nakaznu državu. Red je da to svoje, ne samo pragmatično, prijateljstvo nastave i u slobodi.

* Srbija je strateški hrvatski protivnik. Bila je i bit će. Nema osnove za drugačiji zaključak. E, pa onda, dobra je svaka vijest koja kaže da je nepoćudnu susjedu krepalo živinče.

* Sva zla na balkanskom području i njegovom omeđju u zadnjih stotinjak, pa više godine, potjecala su od neutemeljene srpske želje za širenjem. Nezavisno Kosovo je, nadamo se, pravi znak Srbima da se već jednom opamete. Dovoljno jak i dosljedan da bi ga oni mogli i stvarno, na pravi način,

shvatiti.

Srpska manjina u Hrvatskoj, nakon što se domogla prave vlasti, i to u Vladi Republike Hrvatske, nažalost nekakvim suludim (blago rečeno) dobročinstvom Ive Sanadera i comp., osjetila se ugroženom našim iznuđenim priznanjem Kosova. Graknula je iz svega plasa, posebno svenazočni Milorad Pupovac, ali se odmah i smirila. Ta, Srbima je iznad svega vlast. Znamo to odavno, pa smo stoga i toliko oprezni kad nas god preteću vlastitoj domovini. U zadnje vrijeme i prečesto.

Mirko Vidović na čelu prvih hrvatsko-albanskih povijesnih demonstracija protiv srpske tiranije u Jugoslaviji, Pariz na dne. 13. lipnja 1981.

ISKRSNUTI ILI USKRSNUTI U SVOJOJ VLASTITOJ SAVJESTI

Akademik Mirko Vidović

U Hrvatskoj se polako, ali i primijetno javljaju izdanci tako dugo zatomiene slobode savjesti - bitne značajke ljudske posebnosti i ukupnosti faune.

Nakon Zdravka Tomca i njegova očitovanja odbacivanja ljuštura krizalide ljudskih gusjenica, javi se za riječ i Ivan Aralica - oba u zagrebačkom 'Fokusu'. Ono što Aralica nazva 'hermetizam' u biti je podanički solilokvij čovjeka zatomiene savjesti - danak ideološkoj sibirskoj hibernaciji zdrava razuma. I on je, kao i gosp. Tomac, imao sreću da su iskršli u svojoj savjesti u uvjetima koji su stvorili svjedoci istine koji su prošli sve stupnjeve izopćenosti, zabrana, tamnica i izgnanstva.

Oni su očitovali da je savjest besmrtna jer, i u slučajevima u kojima ona nije bila probuđena ni odgajana, kao i u slučajevima u kojima je bivala zatomi-ljena ili zabranjivana, ljudska duša ipak nije usporediva s kastriranim tijelom, koje, osakaćeno, nema nade u povratak u svoju genetički zadanu prirodu.

Gosp. Aralica otvoreno priznaje da je sav umotvor u uvjetima naručene i plaćene proizvodnje naučnih i kulturnih radnika bio sterilan i da o tome nitko zapravo ni nije vodio računa. Sad, kad doskorašnji 'kulturni radnici' počinju pisati po tek probuđenoj savjesti, osjećaju da i pod stare dane imaju priliku i vremena da sobom procvjetaju i ostave poruke 'radnika jedanaestog sata'. A o onim praznim i ispraznim tiradama ipak može voditi računa znanost na područjima

sociologije, psihologije pa i egzorcizma.

No, s druge pak strane, samo izopćenik, tipa Tolstoja, može shvatiti u čemu se sastoji misterij iskrsnuća a i uskrsnuća u svojoj savjesti. Malo je ljudi i u naše vrijeme s djelatnom savješću, a i među ovima je vrlo mali broj onih koji točno znadu šta je htio reći Pavao iz Tarsa, kad je zapisao onaj svoj sjevremeni upit: 'Zašto bi savjest nekog drugoga određivala moju slobodu'.

šnjeg shvaćanja, da smo ušli u područje općeljudskog u kojem se u Bogu nalazimo svako sobom i u svemu cjeloviti.

Voda koju iznesemo iz tog bunara ona je voda o kojoj je Isus govorio Samarijanki - voda koja daje život vječni. Voda savršeno čista i nenatrunjena poganskim prividima i nestalnim ljudskim strastima. A taj bunar nije ni pod zemljom ni u sideralnom prostoru, jer su i jedno i drugo smrtni. Taj bunar je u najvećim i neprolaznim

Akademik Mirko Vidović, dr. Josip Torbar i Jose-Maria de Leizaola y Leizaola (lipanj 1989)

I danas je opasno javno reći i šefu vladajuće stranke i vjerskom glavaru da je njihovo mišljenje samo njihovo mišljenje, a da ono ne isključuje mogućnost da se istina bolje uoči po našoj savjesti nego po njihovim poludiktatima.

Kad, u punini savjesti, zaronimo u područje u kojem postaje djelatna naša intuicija, mi zapravo stupimo u dijalog s Bogom i tu nikakve dogme ni diktati nemaju šta raditi, ako ne smetati da se taj dijalog u savršenstvu odvije do posvema-

dubinama, u samom srcu - ljudske duše. Jedinu 'Debir' ili 'Tabernakul' u kojemu Bog prebiva navijeke.

Čovjek koji se ostvari u punini svoje savjesti nema puno prijatelja među svojim suvremenicima, ali i snažno osjeća blizinu i harmoniju s onim ljudima koji su nam i od najdavnijih vremena zavjetno poručili da ih samo u budućnosti možemo naći.

Očitovanje punine savjesna čovjeka je bilo opasno u svim vremenima: svi moćnici i nemoćni zarobljenici svojih

snažnih osjećanja odbijali su govor svjedoka istine, zamrzili ih iz ljubomore, klevetali, proganili i tražili njihovo uništenje. Kako u 'Tori' tako i u djelu Plutarha o atenskim velikanima. Danas je situacija još gora! U punini postojane savjesti, tjelesne informacije osjećaja u našoj svijesti dolaze kao siromašni prosjaci željni da se ogledaju u bistrini vode po kojoj se puninom savjesti živi čovjek može osjetiti pripadnikom vječnosti. Tako i u tim uvjetima možemo shvatiti onu Isusovu: 'Duh je taj koji život daje - tijelo ne vrijedi ništa!'

Isusova zapovijed da ljubimo Boga, svog bližnjega pa i neprijatelja svoga, dokazuje se svjedočenjem istine u svim čini-ma i životnim prigodama. Prešućivanje, iskrivljavanje i zataškavanje istine je grijeh pogotovu za one koji imaju djelatnu savjest, ali se boje ljudi koji žive u punini savjesti. A grijeh protiv duha istine je jedini neoprostiv

grijeh na ovom svijetu, pogotovu ne ljudima s probuđenom savješću.

Grijeh u trgovini istinom više je nego li kukavština jer je - trgovina svijesnih s nesvjesnima, vjerolomnika s poganima, u kojima se poganinu može oprostiti, ali vjerolomniku ne smije. Vjera je dar koji obvezuje na ljubav prema istini! Isus je nazvao 'budalama' samo one kojima je sadržaj džepa ujedno i sadržaj srca - važniji od vjere u ljubavi prema Stvoritelju i bratu čovjeku.

Teže je shvatiti vjerolomnika nego li poganina! Poganin ne zna šta radi, a vjerolomnik bi trgovao s Bogom. Ne mareći za to da se punina duha pokazuje i dokazuje - vikanjem istine s krovova, jer ako oni, koji istinu poznaju zašute, - kamenje će progovoriti. A zlo koje odatle proizikne ide na dušu kukavica, koji su dobiveni talent zakopali u zemlju ili s njime išli kupiti svoju slavu.

Proroci su razbijači ljuske zametka ljudskog adventa. Iz tog razbijanja ljuske u kojoj je tavorila potencijalnost ljudske savjesti, javlja se otvorenje pogleda po svijetu u kojem smo se zavrgli, a osobito prema nebu prema kojemu treba duhom urasti.

Visoka tehnologija je veliki dobitak kad omogućuje, olakšava i umnaža međuljudske komunikacije. No, kad se visoka tehnologija okrene protiv ljudske duhovnosti, ona postaje rat nagona protiv savjesti – najopasniji izvor napasti rasčovječenja. Opasni oblik suvremenog i sve raširenijeg satanizma.

Ni ta, najveća od svih poznatih napasti, ne može biti nadiđena bez bunta savjesti pa i kad on podrazumijeva i izopćenje i golgotu, ali koji jedini omogućuje - uskrснуće čovjeka u punini svoje duše - sveti čin ispunjenja smisla ljudske povijesti.

Akademik Mirko Vidović i Vladimir Bukovski na čelu kolone prigodom proslave tridesete obljetnice povelje o ljudskim pravima

ZLOČINAC WINSTON CHURCHILL I HEROJ ANTE GOTOVINA

Đivo Bašić

Sjećam se jednog šaljivog crteža gdje se čovjek (o)gleda u zrcalu iznad kojeg stoji natpis "ogledalo za mitomane", a u samom ogledalu je očit odraz Napoleona. Mislim da bi se tamo, pomno odabrani, mogli nazirati različiti državnici i političari zabilježeni u povijesti. Nacije se možda žele vidjeti u ogledalu povijesti kao ljepše ili možda kao neke druge, naprednije nacije, pa im se nudi ugled (ili ogled) ujedinjenja.

Na skupu The Best in Heritage/Najbolji u baštini (Dubrovnik, 27.-29. rujna 2007.) drugog je dana bila prezentacija Churchill Museuma iz Londona. Taj je muzejski projekt, kako je zapisano u katalogu, "prezentirao ikonu", osobu Winstona Churchilla. Meni je bilo dosta zanimljivo što je nakon izlaganja jedan (čini mi se da ne griješim) Nizozemac upitao što je s prezentiranjem ratnih propusta na području bivše Jugoslavije, pa je u tom kontekstu spomenuo i Bleiburg. Napomenimo da je engleski vojni kadar, uopće u uskoj vezi s Churchillom, odgovoran za predaju izbjeglica i zlokobni povratak izbjeglog naroda na prostore bivše Jugoslavije. Sugovornik je odgovorio na pitanje govoreći o stvarima koje baš nemaju veze s pitanjem, ali nije li umijeće razgovora jedna od bitnih karakternih osobina ljudi, pa mogli bi reći, i proizvoda ljudske djelatnosti i pregnuća?

Modernom tehnologijom rekonstrukcije (uprizoren i izrađen rabljenjem originalnih filmskih i fotografskih zapisa) jedan izvanredan DVD-dokumentarni film "Prividna povijest: Tajna zavjera - Kako ubiti Hitlera?" (Discovery Channel), govori o događajima 20. srpnja 1944. kada je izvršen neuspjeli atentat na Adolfa Hitlera, a kojima je akter bio i Sir Winston Leonard Spencer Churchill (1874.-1965.). Tamo se p(r)okazuje Winston Churchill koji planira "sudnji dan" (baš je tako rečeno). Naime, trovanje njemačkih civila otrovnim plinom, iako mu je morala biti poznata Haška konvencija (1899.) o zabrani uporabe takvih bojnih otrova. Sugerirao je primjenu otrovnog plina u njemačkim gradovima, što je na "kućnom" sastanku doslovno izazvalo čuđenje i gnušanje feldmaršala Allana Brooka i generala Lionela Ismaya. Tada je Churchill rekao da se može očekivati 18.000 mrtvih civila dnevno, te tražio izvješće o mogućnosti takve (više nego revanšističke) uporabe bojnih otrova. To je kanio učiniti kao osvetu za njemačke leteće bombe V-1. Allan Brook je kasnije zapisao u dnevnik: "Britanski narod ne može zamisliti koliko je Churchill poguban. Bez njega Engleska bi propala, ali s njim svako malo pleše na ivici katastrofe". Ipak, nakon kraja II. svjetskog rata Churchill (zasluženo) doživljava politički poraz, te se privremeno povlači iz politike i započinje baviti "projektima europskog ujedinjenja". Nobelovu

nagradu za književnost dobiva 1953. godine. Spomenimo da je V-1 bila prvi suvremeni krstareći projektil (dometa 250-400 km) u uporabi Luftwaffea od lipnja 1944. do ožujka 1945. Najviše su bombardirani London (nekih 10.000 projektila od kojih je stradalo 5.500 ljudi), te Antwerpen u Belgiji. I suvremenost baštini raketni pogon upravo od V-1. Početak programa sovjetskog razvoja projektila počeo je 1944. kad su Britanci opskrbili Sovjete ostacima njemačkih V-1 krstarećih projektila.

Churchill je jedini vojni strateg i političar koji je imao općepoznatu značajnu ulogu i u Prvom i u II. svjetskom ratu. Međutim, manje je poznato da je upravo njegovim katastrofalnim strateškim potezima u bitki na Galipolju 1915. poginulo (na obje strane) čak oko 500.000 ljudi. Martin Marix Evans, Bitke Prvog svjetskog rata, Marjan tisak, Split, 2005, na str. 117 navodi: "Saveznici su izgubili oko 252.000 ljudi, a Turci vjerojatno još 50.000 više". Postoje indicije da je Churchill znao za japanski napad na Pearl Harbor (zbog uhvaćenih špijunskih radio-signalata), ali je to tajio Amerikancima zato da bi ovi ušli u rat. Eto, tako bi se "ikona" trebala naći na optuženičkoj klupi kao krivac za mnoge smrti, a znatno manje na pijedestalu ljudske ili ponosa nacionalne povijesti. Sjetimo se samo da hrvatski vojni zapovjednici sjede na optuženičkoj klupi Haaškog suda gdje moraju dokazivati da nisu krivi,

ako žele biti slobodni. Najteža povijesna bitka je povijest učiniti poviješću. Povijest mora čovjeka objektivno "izložiti" i zahvatiti (većim dijelom) cijeli život određene osobe, a ne samo njegov bolji i čovječniji dio.

Michael Howard, *War in European History*, Oxford University Press, Oxford, 2001, str. 134, 138-139, kaže da je tradicionalno razlikovanje između vojnika i civila, koje je bilo tako jasno u XVIII. i XIX. stoljeću i koje je čak preživjelo I. svjetski rat ponovno iščezlo u II. svjetskom ratu; posebno otkad je zračno ratovanje izložilo civile tako velikom riziku (kao i sve), nego li samo (malim omjerom) ljude u naoružanim snagama. Netko je mogao biti velikim dijelom sigurniji kao skladištar topničkog vojnog skladišta ili konobar časničke menze vojne baze, nego li radnik na doku ili pomoćnik prodavača u Liverpoolu ili Hamburgu. U atomskom dobu izrasla je paradoksalna situacija, zahvaljujući stabilnosti industrijskog svijeta, tako da su države koje su bile u najboljoj mogućnosti proizvodnje takvog oružja, ujedno bile i one koje su najmanje trebale takvo oružje, dok su te bogate zemlje sjeverne polutke ograničeno i ovisno opskrbljivale one zemlje koje su "trebale" takvo oružje zbog najozbiljnijeg, izglednog suočenja (vojnog sukoba) s njihovim susjedima. Kod mnogih novih nacija doista je posjedovanje malog broja takvog sofisticiranog "hardwarea" postalo statusni simbol usporediv s neznatnim, ali besprijeckornim vojskama njemačkih vladarčića (prinčeva) XVIII. stoljeća. Oduvijek su mali narodi lutke pokretane koncima na povijesnoj pozornici zabave i profita velikih naroda.

Kenneth N. Waltz, *Čovjek, država i rat*, Teorijska analiza, Barbat - Institut za međunarodne odnose, Zagreb, 1998, str. 198-199, kaže: "Ako svakom ratu prethode djela koja možemo identificirati (ili barem pokušati identificirati) kao uzrok, zašto ne bismo tada mogli eliminirati ratove promjenom ponašanja pojedinaca ili države?" Poboljšanje čovjeka ili države "recepti" su kojima se "uloga međunarodnog okruženja lako iskrivljuje". Kako se mogu neke od djelatnih jedinica poboljšati dok se druge nastavljaju ponašati na svoj stari i često razbojnički način?" Može vrijediti i pogodbena ili zaključna rečenica da "povijest neumorno kroči naprijed", ali se pobija "ako međunarodno okruženje gotovo do nemogućnosti otežava državama ponašanje koje je progresivno sve moralnije. ...Tako je Hitler postajao sve ratoborniji što su zapadne demokracije bivale sve miroljubivije. Povećana sklonost miru nekih sudionika u međunarodnoj politici može povećati, prije nego smanjiti, vjerojatnost rata. ... Je li, ili nije, predloženi lijek doista lijek ili zapravo samo gori od nikakvog ovisi, međutim, o sadržaju i timingu pojedinačnog djelovanja svih država".

Gerhard Staguhr, *Knjiga o ratu, Zašto ljudi ne mogu živjeti u miru?*, Mozaik knjiga, Zagreb, 2007, str. 16-17, 164, podsjeća na genocid u Ruandi 1994. godine, "gdje je u 100 dana ubijeno 800.000 ljudi - 330 ljudi na sat!" Bila je to stvarno brza "vožnja", ali vremenski (trenutačno) znatno sporija od dviju atomskih bombi izbačenih na prenapučeni Japan. Kod vječno "biološki ukorijenjenog" rata kao takvog "uvijek je riječ o istom: zbog zavisti i zlobe želimo ono što pripada drugome. Drugi je moguć razlog rata nesposobnost prihvatanja tuđe različitosti". Dodao bi da je bilo kakav (opravdani) razlog rata koji za uzrok ili povod ima neki razlog zapravo unaprijed bespredmetan i u korijenu besmislen. Obrambenih ratova ne bi bilo da nije napadačkih i mitom osvajanja vođenih ratova.

Karen Armstrong, *Kratka povijest mita*, Vuković & Runjić, Zagreb, 2005, str. 13, 16, 107, kaže: "Mit je događaj koji se, u nekome smislu, dogodio jednom, ali koji se i događa(o) uvijek. ...Kako se mijenjaju životni uvjeti, moramo naše priče pripovijedati na drukčiji način da izrazimo njihovu bezvremensku istinu". Slična "bezvremenskostr" mora biti zapis u nama i samoj povijesti.

Suđenje heroju - generalu Anti Gotovini može imati dva ishoda: oslobođenje od optužnice i sloboda ili pak osuda i zatvor. U slučaju osude, već vidim gorljive i srčane Bibinje kako vidno bijesni kruže zadarskim ulicama urlajući: "Je li država koja izručuje svoje generale zaslužila našu pozornost i poštovanje? Kako očekivati ikakvo povjerenje prema onima koji ne cijene hrvatske časnike i vojnike

koji su se borili na povijesnom hrvatskom prostoru i nisu okaljali krvlju sebe i matičnu državu kao što su to učinili stranci - oficirčine? Kako onda vjerovati svim onim prostornim planovima, zakoni-ma, različitim aktima čije postojanje leži u temelju obrane domovine? Dok je netko branio domovinu, drugi su je potkradali i to još uvijek čine. Ne radi se o "sukobu interesa" jer njihov interes nije nikad bila RH, već je to sukob razuma. Dolje fasa-

da od države, bando lopovska! Onaj tko šalje ljude u Haag, sam bi trebao ići tamo, pa da vidi kako je to, a ne da "časno" obnosi državne funkcije. Sramite se! Pa, kad umrete, vas će se sramiti crna zemlja u kojoj završite".

Sretan Uskrs, poštovani generali Gotovina i ostali hrvatski časnici u Haškom sudu i njegovoj najvećoj objektivnosti u pristranosti i pristalosti država-linija manjeg otpora. Vi ste u Haškom zatvoru slobodniji nego što

to mogu biti neki ljudi na "slobodi", pa i da imaju više života. Još će nas sve stjerati u EU-zatvor. I to bez referenduma. Uzalud vam trud, mandatar, "nisu za vas dunje žute", već (je) zemlja crna. I, gospodo odvjetnici, uzmite primjere državnika i vojnih dužnosnika iz stranih zemalja, pa napravite ili rabite presedane, tako da se vidi kome se to sudi iz Hrvatske. Možda cijeloj državi. Tako se zataškava britanska umiješanost u Bleiburg zbog lobiranja određenih lordova koji čak utječu na domaće i strane sudove. I to na prelijevanje iz "šupljeg u prazno" takvih "sudova". I neki nas žele stjerati u takvu EU, a ne pitaju se zašto nije npr. Velika Britanija u njoj, pa ipak ima "glas" po EU-pitanjima. Ne trebate biti član(ica) nečega da se vaš glas tamo i (o)č(it)uje.

**Misao je slična kopanju bunara:
voda je najprije mutna,
ali se polako razbistri.**

Kineska poslovice

GLASNIK BI TREBAO PISATI ČISTIM HRVATSKIM JEZIKOM

Slavko Knežević

Pročitao sam "zadnju verziju" Vašeg novog Glasnika, a s kojom ste upoznali velik broj i drugih Hrvata, doma i u inozemstvu. Očekujete da Vam se uzvratiti s ocjenom i mišljenjem o vrijednosti toga Vašeg novog prozoda srca i uma. Ako Vam je stalo vidjeti što osobno mislim, evo što:

Predpostavljam da Vaš Glasnik namjerava doseći i podržavati vrhunac hrvatske kulture u svakom pogledu. Niste podrobno objasnili svoje uredničko stajalište, obradu politike i raspon sadržaja koje želite ostvariti.

Naravno i prije svega, sve ovisi o Vašem osobnom uredničkom, jezičnom, političkom i nadasve općeobrazovnom kalibru kao i kalibru Vaših suradnika. Ovo što ste ponudili za uzorak i usporedbu s budućim doprinosima, valjda treba pokazati kvalitetu i dubinu budućih izdanja Glasnika. Iskreno mi je žao što moram reći, jer Vi ste moji zemljaci i na Vašoj sam strani, da ne očekujem bolje od ovog "uzorka" iz kojega sam mogao pobrati dojam o Vama urednicima i kakvoći dolazećih priloga.

(Da Vam skrenem pažnju na to da osobno nisam urednik časopisa, nego sam običan Hrvat s optimalnom srednjoškolskom naobrazbom i minimalnom diplomom velike mature iz domaće gimnazije. Bez obzira na bilo kakve dodatne akademske naslove, to mi samo daje pravo i podlogu, pa i dužnost, da u javnoj izmjeni izrazim svoje mišljenje, jer javni je

život ponuđen na ocjenu običnom čovjeku.)

Vaš "uzorak" Glasnika ne poštuje besprijekorno i ne prati našu svetinju, standardni hrvatski jezik. Današnji hrvatski dnevni tisak gori je od onog od prije Deklaracije u kojoj smo strašljivim riječima gotovo molili Srbe da nam ne nameću svoju jezičnu varijantu. Nisu nama Srbi ništa nametali, mi smo si to sebi sami činili: iz kukavičluka i naše bolesti osjećaja krivice

Današnji naši hrvatski boljševici i njihove kćeri i sinovi nikad nisu ni obraćali pažnju na pravu sliku i zvuk svojeg jezika. Od Deklaracije pa do Vukovara hrvatski jezik u dnevnom tisku bio je daleko bolji. Usporedite bilo koji broj ondašnjeg "Vjesnika" s današnjom sramotom "Večernjeg lista": polupismenjaci oponašaju one druge, još primitivnije od sebe. Ne treba izuzimati ni tzv. školovane Hrvate. Slično po ovome mehanizmu: Dugo se prije Tuđmana, i odmah nakon njega, nije čulo niti uzimalo ništa iz srbijanskih novina. Onda je postalo važno da se javno govori i piše "čistim" hrvatskim jezikom. Mnogi samozvani i nedoučeni novinari počeli su uzimati srbijanske riječi iz beogradskih novina koje su čuli ili čitali. Ostali člankopisci su mislili da su to neke nove hrvatske riječi, pa su ih i sami počeli rabiti. Kako se to ponavljalo do u nedogled, i drugi su ih počeli rabiti kao "bolje" hrvatske riječi. Primjećujem da "uzorak" ne pokazuje istančan osjećaj za hrvatsku štokavicu za razliku od srbijanske.

Tako je za godinu dana nestalo stare i dobre hrvatske riječi NEGO. Prvo ponekad, a sad skoro uvijek, zamijenila ju je riječ VEĆ, a to je srbijanska varijanta. Riječ AKO gotovo je sasvim nestala iz hrvatskog štiva. U pravilu, po običaju "Politike" i "Večernjih novosti", zamijenila ju je srbijanska varijanta riječi UKOLIKO. I naši hrvatski "intelektualci" ju naveliko rabe, jer su lijeni pogledati u Jonkeov ili Anićev Rječnik hrvatskog jezika i vidjeti u čemu je razlika u uporabi riječi UKOLIKO i AKO. To se odnosi i na Vaš "uzorak".

U Vašem "uzorku" Glasnika vidi se da ne poštuju neke osnovne postavke hrvatskog pravopisa. Svaki uspješan učenik nižeg razreda gimnazije ili srednje škole zna da se prva riječ u rečenici piše s velikim početnim slovom. U svakoj rečenici bez izuzetka! Vojnički činovi, akademski naslovi i ini naslovi pišu se malim početnim slovom. Toga se Vaš "uzorak" ne drži.

Konstrukcija više rečenica u Vašem "uzorku" često je nezapgrapna ili nelogična. U našim zapadnobalkanskim srednjim školama slobodno pisanje nikad nije bilo sistematski uzgajano. Sve je bilo ostavljeno slučajnom prirodnom talentu naravno s poraznim rezultatima. Dakako i govorništvu, što je bilo smatrano demagogijom, ali to čini se ne će biti predmet razmatranja Vašeg Glasnika. Nitko živ, a najmanje tzv. kulturni Hrvat, ne raspravlja niti postavlja pitanje o standar-

dnom govornom NAGLASKU hrvatskog jezika, što bi itekako mogao biti predmet rasprave u Glasniku. (Poslušajte na radiju, televiziji ili na ulici kako se govori. Odmah ćete primijetiti da ne možete naći Hrvata, školovanog ili ne, koji može govoriti o bilo čemu dulje od jedne minute (šesdeset sekundi!) a da grubo ne pogriješi u standardnom hrvatskom akcentu.

Želim Vam, kao samom sebi, potpun uspjeh u Vašem poduhvatu, ali ako ne uplivite u

nove vode s novim korisnim temama s poželjno vrhunskom erudicijom i energijom, onda se bojim da Vam predstoji tegoban i dugotrajan put. Nemojte u svojem Glasniku gajiti iskonsku mržnju i prostački grditi svojeg neprijatelja. Umjesto toga:

NAČINITE GA SVAKOME
SMIJEŠNIM I UBIJTE GA U
POJAM!, ako možete.

HRVATSKI ZEMLJOVIDI

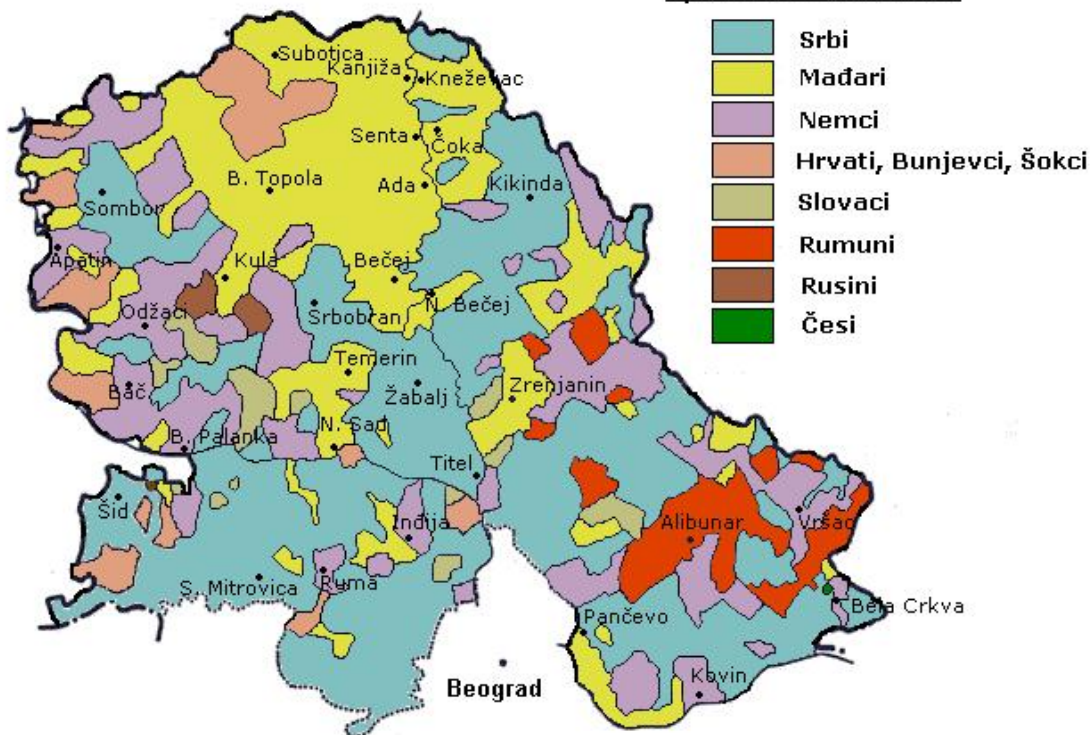
Pribavio Borna

JEZIČNA KARTA (1)

Etnička karta Vojvodine 1910. godine

izvor: Popis stanovništva 1910. godine

Apsolutna i rel. većina:

autor: Varjačić Vladimir

JESMO LI OVISNI I OTUĐENI?

Hrvoje Mirković

ECDL+E, predavač

Živimo u brzom svijetu punom obveza, kada nam ostaje jako malo, ili ništa vremena za kvalitetno druženje s prijateljima. Gomila svakodnevnog posla, neuskладivost obveza s prijateljima i dugotrajno vrijeme koje treba da bismo posjetili nekog od prijatelja utječu na sve veću otuđenost od drugih ljudi. Kada čovjek pomisli na nenormalnu gužvu kroz koju se mora probiti da bi posjetio prijatelja u nekom od većih gradova, vrlo brzo odustaje i koristi neko od modernih tehnoloških dostignuća. Bolje prijatelje ćemo nazvati, a ostalima ćemo poslati poruku mobitelom. Svjetska novotarija Facebook je takozvani socijalni portal koji i u Hrvatskoj ima sve više korisnika. Sve više i više ljudi ima svoj profil na Facebook-u. Pod parolom druženja u stvari se propagira lijenost. Umjesto stvarnog kontakta ljudi komuniciraju putem računalnog monitora i tipkovnice.

Računala i moderna komunikacijska dostignuća omogućila su s jedne strane komunikaciju među ljudima lakšom i bržom, ali s druge strane i pomogla otuđenju ljudi. Prijatelji koji žive u istom gradu neće otići jedan drugome čestitati Uskrs, kada mogu poslati SMS, ili e-mail poruku.

Otkad postoje umrežavanje računala i svijet virtualne komunikacije, pojavljivale su se razne usluge, servisi i proizvodi koji su stvarali internetske ovisnike, mahom od uske skupine korisnika koji su dijelili

neki specifičan zajednički interes.

Zaljubljenici u računalne igre su se prekonoc navukli na World of Warcraft, gubeći katkada posao, ljubavnog partnera, pa čak i glavu jer su dane i noći u kontinuitetu provodili pred ekranom spojenim na internet, u društvu suigrača, poput njih, zaludenih virtualnim svijetom nastanjenim čudovištima.

Vječiti samci, s druge strane, i danas ulaze u životne faze kada im smisao životu daje tek učestalo obilaženje internetskih servisa za pronalaženje partnera i chat, što im omogućava da iz svoje stolice komuniciraju s drugim ljudima, a da ne moraju ustati iz te iste stolice. Postoji veliki broj slučajeva kada računalni ovisnici više nisu u stanju razlikovati stvarni od virtualnog svijeta, niti mogu normalno funkcionirati u stvarnom svijetu. Pojavljuje se sve više osoba koje moraju potražiti stručnu pomoć kako bi ponovno mogli normalno komunicirati s ljudima i snalaziti se u stvarnom svijetu.

Ove se godine internetom proširio Facebook, socijalizacijski web čiji adiktivni potencijal nije isprva predviđao nitko, pa čak ni njegov tvorac Mark Zuckerberg kojemu danas u Silicijskoj dolini laskaju titulom "novog Billa Gatesa". Zuckerberg je Facebook sve do prije nekoliko mjeseci držao zatvorenim za cjelokupnu internetsku zajednicu.

Koristiti su ga mogli samo akademski krugovi, najprije u SAD-u, a onda i šire. Kada se Facebook otvorio svijetu i svim korisnicima interneta srušena je svaka specifičnost u vezi s namjenom toga socijalizacijskog weba. Jedina neutaživa potreba kojoj taj servis udovoljava jest ona za komunikacijom ljudskog bića s drugim ljudskim bićima, što je posve općenito, ni po čemu subkulturno svojstvo.

Facebook je navlakuša za razne tipove i profile ljudi koji se koriste internetom. Na Facebook se samo u posljednjih nekoliko mjeseci prijavilo oko 35.000 Hrvata.

Kada se u obzir uzmu najoptimističnije procjene o korištenju interneta u nas - predstavlja otprilike deset posto svih koji se u našoj državi služe internetom. Ni po čemu se zaludenost Facebookom u Hrvatskoj ne razlikuje od one nastale u bilo kojem drugom dijelu svijeta, pa su tako gotovo svi od tih nekoliko desetaka tisuća registriranih vrlo brzo stekli naviku svakodnevnog posjećivanja tog weba, prolaskom kroz više ili manje podjednak psihosomatski proces brzinskog navlačenja na novi oblik socijalizacije.

Tipičan Facebook-ovisnik najčešće se s nevjericom prijavljuje na taj servis, ne očekujući ništa spektakularno od weba koji omogućava virtualno druženje, kakvih na internetu postoji već bezbroj, od MySpacea do Twittera. Slično budućem narkomanu, uvjeren je da ne postoje šanse da se navuče, da uopće ikada poželi još jednu dozu nakon što jednom proba, a ionako će isprobati samo zato da vidi na što su se to navukli svi ti njegovi prijatelji koji i dok nisu na internetu, logirani na Facebook, pričaju samo o Facebooku.

Ispunjavajući obrazac u kojem se traži da upišu neke osnovne osobne podatke, postave svoju sliku i povežu se s prijateljima za koje znaju da su već korisnici, osobite impresije neće se probuditi. Tek kada kopajući po pretraživačkom alatu dostupnom na Facebooku otkriju koliko je poznanika i prijatelja za koje nisu znali već "gore" i koliko svi oni već imaju na svojim osobnim listama popisanih drugih prijatelja i poznanika, psihoaktivna supstanca naglo će početi s djelovanjem.

Prvi impuls svježih korisnika Facebooka jest izgraditi što veću listu prijatelja - valjda je svima negdje u podsvijesti zavaravajuća jednadžba koja kazuje da je društveni status ekvivalentan broju tijekom života stečenih prijatelja, pa je teško odoljeti tom porivu da se izgradi i javno prezentira bogat popis, po mogućnosti obimniji od onih koje imaju drugi s te liste.

Novopečeni Facebook korisnik (ovisnik) redovito u pretraživački alat upisuje imena svih živih koji su makar i marginalno u nekom trenutku bili dijelom njegova života, a nadbubrežne žlijezde poput elektroturbina šibaju adrenalin u žile svaki put kad ta pretraga završi uspjehom i novim entitetom na popisu. Odjednom, i kolega iz vrtića je prijatelj, i neprijatelj je prijatelj, i poznanik poznanikova poznanika je prijatelj, i rođak toliko dalek da ga se ne poziva ni na svadbu - sada je prijatelj.

Kada se lista izgradi do kraja ovisnost prerasta u naviku, poput cigarete, netko s Facebookom ispija jutarnju kavu, netko bez njega ne liježe, nekome treba posjet samo u pauzi na poslu, a nekome i dvadeset posjeta na dan. Navučeni na Facebook svakodnevno nadograđuju svoj profil, grade sliku o sebi, ne onakvu kakva jest, nego onakvu kako bi to sami željeli da nije bilo, možda, nekakvog drugog spleta okolnosti i nameću drugima koji ih na Facebooku gledaju na što su u svojem životu ponosni.

Svaki će Facebook ovisnik prije ili poslije sastaviti popis omiljenih knjiga, filmova, glazbenih brojeva... Popisat će sve države i gradove koje je posjetio, objavit će svoje najuspjelije

fotografije, pa čak i malo kome zanimljive podatke o tome koji model mobitela koristi, koji automobil vozi, što voli jesti i piti, koje marke odijevati...

Gotovo svi hrvatski korisnici Facebooka članovi su nacionalne mreže "Croatia" - u njoj se virtualni razgovori vode na hrvatskom jeziku, bilježe se događaji koji će se zbiti u Hrvatskoj, kreiraju se podmreže te mreže koje su karakteristične za hrvatsko društvo.

Među hrvatskim podmrežama korisnika Facebooka koje broje najviše članova nalaze se, primjerice, grupa "Mrzim narodnjake" koja okuplja one kojima je odbojan taj tip glazbenog izričaja, zatim grupa "Odabrao Đelo Hadžiseli-mović", grupa "Flash Mob Zagreb" koja želi okupiti što veći broj ljudi koji se međusobno ne poznaju i koji će se, prema uzoru na fenomen Flash Moba u svijetu, naći u točno određeno vrijeme na točno određenom mjestu kako bi istodobno učinili nešto što je bezazleno, ali i šokantno za sve slučajne prolaznike.

Virtualni život na Facebooku tako je i nakon početne zaludenosti uvijek šarolik i iz dana u dan drugačiji, a upravo u tome se kriju razlozi zbog kojih se s Facebooka teško skinuti. Facebook je neka vrsta moderne droge za koju se još ne zna kakve će posljedice ostaviti na konzumente.

HRVATSKI GROBOVI U SLOVENIJI (2. dio)

Janez Črnej
Preveo Igor Ivašković
(„Demokracija“, Ljubljana,
prosinac 2004.)

"Slovenijales" na kostima

Gospodin Fric, nekadašnji milicionar, kaže: "Moj komandir Postaje milicije Celje pozvao me i rekao mi da moram po službenoj dužnosti ići u Medlog, gdje grade zgradu poduzeća Slovenijales.

Građevinci su javili da su kod radova pronašli ljudske kosti. Naredio mi je da napišem zapisnik na stranicama svog službenog notesa.

Vjerojatno su to bili hrvatske ustaše. Građevinari trebaju sami skloniti te kosti. Zapisnik neka donesem njemu, da ga on onda preda predsjedniku općine ili predsjedniku izvršnog odbora.

Pa znaš, takvi se spisi brzo sprema u ladicu.

Na terenu sam vidio da je buldožer skinuo gornji sloj zemlje i tad su se pokazali kosturi složeni po dužini.

Buldožer je iskopao rupu široku oko metar i pol. Vidio sam da su ubijeni imali noge vezane bakrenom žicom u obliku

osmice.

U jarku su bila složeni u četiri sloja. Vidjeli su se ostatci vojničkih čizama s okovanim petama, kao i ostatci odora s oznakom "U".

Predradniku sam ostavio na volju da s kostima radi što god hoće. Iznenadio me je jedan radnik, koji je na svoj bicikl objesio dvije plastične vreće pune ljudskih lubanja. Pitao sam ga što će mu.

Odgovorio je, da ima vikendicu, pa će ih tamo izložiti kao ukras.

Nakon završetka očevida predao sam zapisnik o tome u milicijskoj postaji. Nitko me više ništa nije pitao, jer je komadir znao da su to grobovi 'narodnih izdajnika i okupatorskih suradnika', kako se je već bio izrazio kad me je poslao u Medlog."

4. Ubijanje ranjenih

Gospođa Kvas iz Medloga priča: "U svibnju 1945. godine kod nas je bilo pravo ratno stanje. Partizani na konjima neprekidno su patrolirali oko naših kuća. Dva tjedna morali smo zatvarati sve prozore i zamračiti ih kako ne bismo mogli vidjeti što se događa. Partizanske voj-

ne patrolle vodile su hrvatske izbjeglice na strijeljanje.

Kad bi kroz prozor zasvijetlila neka svjetiljka, odmah bi po vratima lupio kundak, kao znak da se sve mora zamračiti. Čitave noći čule su se strojnice i puščani hitci.

Pokojni Repič, koji je imao kuću na travnjaku gdje su se obavljala smaknuća, skoro je poludio od pucnjave i krikova. Na kraju je dobio slom živaca.

Preko dana partizani su po našim šumama hvatali i ubijali ranjenike, koje po noći nisu dobro pogodili.

Po noći bio je pakao, a preko dana postojala je prava šumska 'bolnica' umirućih. Partizani su loše gađali, vjerojatno zbog mraka.

U šumi iza naše kuće bilo je puno zarobljenika. Kad bi ih nekuda vodili iza njih su ostajale grane pune odjeće.

Kod seljaka Pišeka u Medlogu ubili su ženu zajedno s njenim novorođenim djetetom, kojega je upravo tada rodila. Većinu izbjeglica skidali su i pregledali kod našeg susjeda Fazarinca.

**Više vrijedi poznavati odlike svoga neprijatelja,
nego svoje pogriješke.**

Kineska poslovice

ŠETNJA U ŠUTNJI (2. dio)

prof. Marijan Krmpotić

Drago mi je što u Institutu imam jednog Senjanina, rekao mi je na raztanku i ustao. Rukovali smo se. Nakon tog razgovora ni po čemu nisam još mogao razaznati da sam zborio s budućim burevjesnikom hrvatske povijesti, a kamoli dokučiti da će taj partizanski general srušiti dogmu versailleskoga jugoslavenskoga državnoga ustroja. Ne, nije me ostavio ravnodušnim! Moram pročitati sve što je taj čovjek napisao, pomislih odlučno. Dojmila me se njegova načitanost. Eto, Franjo Tuđman znao je tko je Denis de Rougemont. Svejedno, za mene odvjetka prozapadno nabrijane katoličke obitelji, fašizam i komunizam bijahu sušta suprotnost svemu onom čemu su me učili moji roditelji. Jugoboljševizam je za me bio loša imitacija jednog rđavog staljinizma, kako pročitah u Bogdana Radice.

Tito je bio za me bezdušan diktator koji je diktaturu proletarijata zamijenio diktaturom srbi-zirana jugokomunističkoga nacionalizma i licumjerno nam ga prodavao pod parolom bratstva i jedinstva.

Ni u snu mi nije palo na pamet da ću ikada za kruh morati zarađivati u Institutu Centralnog komiteta Titine Komunističke partije u kojoj se nije znalo gdje završava partizanija, a gdje počinje četništvo. I svojim predrasudama unatoč, pođoh životnom stazom koju mi je prst sudbine pokazao. Nu, kasnije, za pokoru morat ću krotko sam samcat tom stazom kročiti u poniznoj šutnji.

Kao stipendist Denisa de Rougemonta u Ženevi sam završio naddiplomski studij na Institute d'etudes europeennes. U ljeto 1964. vratio sam se doma s tudašine, ali sa zebnjom u srcu. Hoće li u Zagrebu za me biti posla? Došla je i kasna jesen, a ja sam još blagovao kruh sa stola oca svojega.

Zdvajao sam i odlučio zgrabiti prvo što mi dođe pod ruku.

Joža Gobac me naputao. Poslao sam molbu na Institut za historiju radničkoga pokreta Hrvatske, Opatička 10. Joža je znao Franju Tuđmana od prije. Vidio je u njemu vrsna poviestnika, ugledna znanstvenika i budućeg akademika. Vjerojatno me on Tuđmanu i preporučio. Jerbo, nisam bio član Partije. Zbilo se tako da sam se uz Franju Tuđmana našao u političkom vrtlogu za koji nisam bio spreman. Najveću krivnju za to snose francuski komunisti. Prevedite nam ovo, molim vas. Hitno nam je. Materijali su stigli jutros iz Pariza od CK KPF. Čekamo. Požurite!

S direktorom u sobi bio je i stasit muž okrugle velike glave, profesor Vaso Bogdanov-Vasek. Bio sam mu predstavljen. Prijevod je bio lagan. Niz političkih izpraznih odtrcanih frazetina kojih valjda svi komunisti diljem svijeta imaju puna usta. Kazivao sam ga tipkačici ravno u pisaoči stroj. Profesor Bogdanov bio je oduševljen mojim prijevodom i još više mojim hrvatskim. Boljeg prijevoda nikada nije čitao. Pohvalio me Franjo. Teško je prosuditi je li mi profesor Bogdanov time učinio medvedu uslugu. Svakako, uvalio me Franceku.

Odtada me je Francek, kako smo ga mi u našem Odjelu zvali od milja, pozivao skoro svaki dan radi jezičnih savjeta. Budno je pazio da mu hrvatski jezik bude uzorik, čist od metajezika beogradske partijske birokratizacije. Izim kad bi se uzrujao ili planuo. Onda bi mu znao izletjeti pokoji srbizam. Tako, za Francekov hrvatski ja snosim najveći dio krivnje.

Za srboslave u Zagrebu njegov je hrvatski bio arhaičnim, a za beogradsku čaršiju novogovorom.

Bio sam Franceku i prevoditeljem. Jednom važnom gostu iz Amerike odlučio je pokazati Kumrovec i Kuću muzej. Poveo me sa sobom. Čim zakoraknuso preko praga Kuće, u oči nam upade preko ciela suprotna zida uvećana fotografija Franceka u generalskoj odori uz bok maršalu Titu.

GLADOMOR U UKRAJINI - OBLIK KOMUNISTIČKOG GENOCIDA (1. dio)

**doc. dr. sc. Yevgen
Pashchenko**

Polazište

Koristim prigodu izraziti zahvalnost g. Vonti, inače osobi za koju ranije nikada nisam čuo, što mi je pružio priliku rasvijetliti neke pojmove. U svome reagiranju spomenuti gospodin ništa ne kaže o glavnoj temi - gladomoru, već ju izbjegava, te skreće pozornost čitatelja na posve druga pitanja. S obzirom na zaprepašćujuće nebuloze koje navodi, upućujem ovu informaciju po najprije uvaženom hrvatskom čitateljstvu.

1.

Pozdravio sam publikaciju Dage Pilsela "Tko je ubio više: Hitler ili Staljin" ("Novi list", 10.3.2003.), jer se u Hrvatskoj vrlo malo zna o zločinu komunističkog režima u Ukrajini tijekom razdoblja 1932-1933. godine poznatog kao gladomor. Naznačio sam razloge i kriterije zbog kojih sam taj zločin imenovao genocidom, a što je i službeno stajalište ukrajinske vlade. Nazivati to "vašarskom temom" (Vonta) znači biti beskrajno ciničan i stati na stranu zločina.

2.

Čini mi se da sam bio dovoljno logičan (mada spomenuti to naziva "nelogičnostima") kad sam navodeći stajališta vrlo

solidnih znanstvenih autoriteta (Vonte u tom popisu nema) ukazao na genetsku povezanost metoda boljševika (Lenjin, Trocki) s metodom Staljina koji je samo nastavljao antinacionalnu politiku, posebice prema Ukrajini, te drugim narodima.

Ponavljam: Staljin je gladomrom realizirao strategiju genocida kao Lenjinovu taktiku sprječavanja bilo kakvog oblika ukrajinske nacionalne neovisnosti. Ne priznati to - znači, kako govori o sebi spomenuti gospodin, "oklevetati upravo Staljinove žrtve".

Goli otok - GULAG

3.

Nije novo mišljenje da je Josip Broz ("drug Tito") predstavljao inačicu pošasti iz Rusije - represivnog režima, s nekim zemljopisnim razlikama stratišta - jadransko (Goli otok) - sibirsko (GULAG). Zapadna ljevica se oglušila na vijesti o genocidu u Ukrajini, vjerujući da je Kremlj nešto drugo u odnosu na nacizam.

Ako je ono što navodi "drug Vonta", kao opravdanje jugokomunizma, da je "Tito javno osudio ubijanje ukrajinskih komunista na čelu sa sekretarom CK KP Ukrajine Postiševim", glavni argument, onda je to samo potvrda duboke povezanosti režima.

Upravo je ruski boljševik Pavel Postišev bio je jedan od glavnih izvršitelja Staljinove naredbe

sječenja glava u Ukrajini. Upravo je on 1933. godine, kad se Ukrajina grčila u agoniji, bio upućen tamo sa zadatkom zategnuti petlju oduzimanjem tamošnjem stanovništvu zadnje korice kruha.

Bio je glavni organizator istrjebljenja ukrajinskih intelektualaca optuženih za "buržuski nacionalizam" (a buržoazija u Ukrajini bila je uglavnom rusko-kolonizatorska). Kao jedan od čuvene "trojke" egzekutora (još Molotov i Kaganovič) bez kolebanja je potpisivao smrtnu presudu lažno optuženim Ukrajinčima.

Upravo zahvaljujući njemu represije u Ukrajini dobile su neviđene razmjere. Natjerao je na samoubojstva lidere ukrajinske partije, koji su vjerovali u mogućnost socijalističke Ukrajine (Skrypnyk), intelektualce (Hvylyovyj), kaznio stotine građana samo zbog njihove etničke pripadnosti.

Prekoračio je sve mjere da ugoditi glavnom krvniku, te je poslije pokolja u Ukrajini u Rusiju vraćen 1937. godine. Tobože, ograđujući se od njegove djelatnosti, a u biti da taj ne postane još veći ubojica, vožd je naredio likvidirati Postiševa.

Hruščov je 1952. godine rehabilitirao svog kolegu govoreći da je bio "dobar čovjek, ali ponekad previše grub".

Doista bratska solidarnost, kojoj očito pripada i naš branitelj tog zločinca, srodan onome činovniku iz Gogoljeva "Revizora", koji je uhvaćen u nasilju izjavljivao: "udovicu nitko nije šibao, ona je sama sebe išibala!

Velikodržavna svijest bila je toliko snažna da je vodila prema steriliziranju nacionalnog identiteta određenih lidera, koji su iz etničko-ideoloških centara partije ostvarivali politiku dominirajućeg etnosa čemu je primjer Staljin ili njegova varijanta u ex-Jugoslaviji.

Nepoželjni Kremliju

Ukrajinci nikako nisu stvaratelji boljševizma. Prema Orestu Subteljnom, ukrajinskom povjesničaru iz Kanade, radnička je klasa Ukrajine bila uglavnom ruska.

Vjerujući u ideju neovisnosti, ukrajinski socijalisti težili su ukrajinizaciji, povratku nacional-

nom identitetu i kao takvi nisu bili poželjni Kremliju. A upravo tamo je smišljen plan brisanja nacionalnog činitelja u ukrajinskom društvu. Staljin je krenuo s "uništavajućim udarom" kako bi likvidirao "ukrajinsku ugrozu"

U pismu upućenom Lazaru Mojsejeviču Kaganoviču 1932. godine godine on otvoreno priznaje: "Najznačajnija je sada Ukrajina. Stanje u njoj izuzetno je loše. ... Ne krenemo li odmah na popravljivanje stanja u Ukrajini možemo ju izgubiti".

Staljin otvoreno zahtijeva: "Postavljamo si za cilj pretvoriti Ukrajinu, i to u što kraćem roku, u pravu tvrđavu SSSR-a, u istinski uzornu republiku. Novac za to ne štedite!"

Izvršenje je povjereno Kaganoviču, Molotovu, Potiševu i drugima. Nedvojbeno je da je etnički činitelj progovorio u obliku bjesomučnog antiukrajinizma. Komunisti su samo nastavili caristički etnocid, ovaj put pod paskom ideološkog licemjerja, ali i s neobuzdanom žestinom, karakterističnom za taj režim.

Od 1930. godine otpočeo je veliki teror usmjeren upravo na iskorjenjivanje svega nacionalnog u Ukrajini. Glavni udar je bio usmjeren ka osnovna središtu nacije - gradovima s ustanovama ukrajinskog intelektualizma, nositeljima ukrajinizacije, te na selo - kao stvarnu okosnicu etnosa.

LAUDONOVA LJUBAV

Dalibor Habeduš

II. U SCHÖNBRUNNU

Poštanska kola u kojima se vozio Laudon zajedno s ostalim putnicima, često su mijenjala svoju predregu i vidjelo se na svakom važnijem zaokretu, mostu i zaselku da se u zemljama carice Marije Terezije javljaju znakovni nekih velikih događaja.

Vojničke straže s trouglim klobucima, raznobojnim surkama, bijelim prslucima, pantalonama i teškim čizmama logorovale su pokraj malih ognjića, bijelili su se njihovi šatori, puške s nataknutim dugim dobovima bile su složene u piramide, pa se je često i to događalo da je diližansa bila zastavljena i da je neki oficir pomno pregledavao putničke isprave.

Laudon je mirno pušio svoju lulu i dok su se suputnici bunili protiv čestih zaustavljanja i mrmljali razne prigovore, on je vjerovao da su samo nemirna vremena pravi put do njegove karijere.

Sjedio je posve mirno i kao da nije ni slušao one razgovore o austrijskim nasljednim zemljama, naročito o Šleskoj, koju su za se svojatali i Friedrich Pruski i austrijska carica.

Vidio je on Friedricha u onoj svojoj kobnoj audijenciji, pa iako ga nije primio u svoju službu, znao je Laudon da se u onom malom i gotovo

pogrbljenom čovjeku sakriva pronicav um i željezna volja.

Poznavao je Laudon ljude iako ih nije dugo promatrao, i već su mu prvi pogledi odavali i njihove duševne vrijednosti. Bio je možda jedan od najproniciavijih psihologa svog vremena

On se rijetko ogledavao, ali ako se ogledao, onda mu nisu izbjegle ni one na oko najneznačajnije sitnice. Imao je tako izvrsno pamćenje da se je iz najžešćih bitaka sjećao raznih pojedinosti.

Gruvali su topovi, bljeskale karteče, dizala se prašina iznad konjaničkih rojeva, javljale se trublje, bubnjevi, puške i crkvena zvona na uzbunu, a Laudon je ostajao posve miran kao i kasnije u onoj svojoj berlinskoj podkrovnici kada je prepisivao razne spise samo da

zaradi kruh svagdanji.

Bilo mu je jasno da Friedrich spada među one ljude, koji žele da čitav njihov rad bude spojen jedino s njihovim imenom i da njegovo veličanstvo ne podnaša ničijih savjeta. Podnaša jedino priznanja i pohvale.

Bilo mu je jasno da Friedrich čezne za veličinom i ta se čežnja javljala već i iz same njegove okoline. Golemi pomno izabrani grenadiri koji su nadmašivali dva metra visine, njegove svite u upravo napadno blistavim odorama, u onim sitnicama na pisaćem stolu, gdje je sve bilo izrađeno u obliku raznog oružja, pa i u samoj njegovoj jednostavnosti koja se u toj raskoši napadno isticala.

Znao je Laudon da se Friedrich kao mladić bunio protiv žezla i mača i da se više zanosio za glazbu nego li za svoje buduće vladarsko umijeće, ali znao je i to, da se nakon okrunjenja s istim zanosom i vještinom prihvatio i vladanja kao što se prije zanosio sviranjem na flauti.

Glazbenici su tašti i to je svojstvo i nadalje živjelo u kasnijem kralju, koji je fru-lu zamijenio s državom i koji je htio iz nje upravo virtuosno izvući ono, što je i najbolje i najljepše.

O svemu tome razmišljao je Laudon u glomaznim poštarskim kolima, čiji su solidno kovani obruči na golemim kotačima ružili po dosta lošim cestama.

Začuo je nekog krupnog čovjeka, po izgledu sitnog ladanjskog vlastelina, gdje tumači susjedu mršavom kapelanu. „Ne smijemo zaboraviti da je naša carica ipak samo žena, a njezin su-prug suviše nježna narav!”

Te su riječi probudile u Laudonu nove nade i on je odložio lulu razmišljavajući:

- Znači, da bi im mogao biti i te kako od koristi! ... Žene na prijestolju trebaju odlučnih muškaraca!

Kada je ponovno posegao za kožnatom kesicom za duhan da napuni lulu, začudio se što se njegovi prsti dotakli i nečeg suviše čvrstog.

Zagledao se pomnije i postalo mu jasno. Onaj berlinski prijatelj, poručnik znao je za teške Laudonove prilike i predao mu na odlasku mošnjicu s duhanom.

Na oko posve neznatan dar, kojega Laudon nije mogao odbiti, ali u tu kesicu bila je turnuta i dosta znatna hrpica zlatnih cekina.

Našao je Laudon i ceduljicu: „Vratit ćeš mi, ali za prvo vrijeme ne smiješ odbiti!”

Osmijehnuo se više turobno nego li radosno i promrmljao pripaljujući lulu:

- „O, moj dobri prijatelju!”

Na ulazu u Beč bila su kola

ponovno pregledana i začudila je Laudona oficirova izjava:

- Za vas je spremljena soba, gospodine Laudon! ... Moji će vas ljudi odvesti u vašu nastambu!

Zapitao je mirno:

- To znači, gospodine?

- Radim po najvišoj zapovijedi!

Nije ispitivao, jer je znao da i onako ne će ništa doznati. Mirno je prešao u druga kola i začudio se što je u određenom stanu našao upravo svečanu odoru i pismo s naslovom previšnje vojne kancelarije:

„Primili smo preporuku za Vas i očekujemo Vas u Schönbrunnu...”

Narednog prijepodneva odvezao se u caričinu ljetnu rezidenciju i odmah nakon najave bio odveden u dvoranicu, gdje su bile sakupljene mnoge njemu nepoznate ličnosti.

Stajao je mirno pokraj jednog stupa i uskoro se pred njim pojavio gospodin vanredne ljepote i otmjenog ponašanja.

Baršun, svila, zlato, bijela vlasulja, obrijano i napudrano lice odavali su dostojanstvenika i taj je neznanac započeo sa svojim pitanjima:

- Vi ste gospodin Laudon? ... Zar ne? ... Doznali smo za vas od jedne ličnosti. ... Čovjeka koji je u caričinoj službi i koji poznaje vašeg berlinskog prijatelja gospodina poručnika! ... Vi bi

dakle htjeli stupiti u službu njezinog veličanstva?

- Bi, gospodine! ... Takva je moja želja i mislim da bi mogao biti od koristi njezinom veličanstvu!

Gospodin se smiješkao:

- Vi ste započeli u ruskoj službi, zar ne?

- Da, gospodine, kao kadet. ... Bio sam u krimskome ratu. ... Vjerujem da sam bio i od koristi, ali kada sam zatražio svoje opravdanje promaknuće ...

Gospodin je prekinuo Laudonove riječi:

- Onda vas nisu pustili u audijenciju! ... Možda u tome i nema nikakve krivice kod njezinog veličanstva Katarine Druge, koju i mi ovdje u Austriji neobično cijenimo. ... Dvorska se vrata teško otvaraju, a pogotovo za jednog mladog gospodina koji je ... kako čujemo ... i vrlo kritičan u prosuđivanju sposobnosti svojih pretpostavljenih! ... Takvi ljudi mogu i smetati tko da zna čijim ambicijama, ali to vam se ... kako se nadam ... ne će dogoditi u Austriji! ... Čuli smo o vama samo najljepše i najbolje!

- To me usređuje, gospodine!

- Austrija treba hrabrih i logičnih časnika, pa iako je disciplina i kod nas glavni zakon za svakog vojnika, mi ipak dopuštamo da se čuju i tuđa mišljenja!

Laudon je spomenuo tiho:

- Vaše mi riječi odaju, gospodine, da znate i za neuspje-

lu audijenciju kod pruskog veličanstva?

Gospodin je kimnuo glavom dobroćudno:

- U dvoru se sve zna, gospodine Laudon! ... Tu se i mora sve znati, a pogotovo za one ljude koje njezino veličanstvo prima u audijenciju i koji traže vojničku službu! ... Znamo da vam je njegovo veličanstvo, kralj Friedrich, bio nesklon, možda mu nije odgovarala vaša fizionomija, ali sve to nije važno ako smijemo vjerovati obavijestima o bivšem ruskom poručniku Gideonu Laudonu! ... Čuli smo da ste dobar vojnik i smijemo li doznati koji vam rod oružja najbolje odgovara?

- Gospodine! – odgovorio je Laudon čvrsto. – Ja sam odabrao vojsku kao svoj životni zanat! ... Ja se razumijem u sve vrste oružja. ... I ne ću pred ničim prezati samo da steknem puno povjerenje njezinog veličanstva! ... Već preko dvije stotine godina bave se Laudoni samo vojničkim poslovima!

- Vaša budućnost zavisi o vama samome!

Nepoznati gospodin kimnuo je glavom u znak pozdrava i dva sluge u crnim livrejama otvorila su mu velika bijela i dvokrilna vrata.

Nedugo iza toga bilo je pozvano njegovo ime i Laudon se našao ispred carice, koja je sjedila na širokom naslonjaču i dočekala ga s vidljivo prijaznim posmijehom:

- Gospodin Laudon, njegovo veličanstvo njemački car i moj suprug Franjo Prvi Štefan Lotrinški zadovoljan je s prepoukama koje smo primili prije vašeg dolaska u Beč!

Začudio se Laudon. Pokraj caričinog naslonjača stajao je onaj isti gospodin koji je čas prije s njime govorio i koji je kimnuo kod spomena naslova njemačkog cara.

Carica je mirno nastavljala:

- Mi živimo u dosta burnim vremenima i nadamo se da će kapetan Laudon dokazati svoje vojničke vrline! ... Dodijeljeni ste pandurima

koje vodi naš pukovnik Franjo Trenk! ... To je naša nova vojna formacija pa se na oko možda i malo čudno doimlje. ... Panduri su zaogrnuti crvenim kabanicama; o njima ne vlada najbolje mišljenje, ali njihova je hrabrost od velike koristi i prijestolju i državi austrijskoj. ... Njihovi oficiri su ljudi koji vjeruju u sebe, a takvog su nam i vas prikazali! ... Vaše imenovanje već je gotovo i za dva dana nastupit ćete svoju službu. ... Dotle razgledajte naš Beč! ... U njemu ćete naći mnoge radosti! ... Bit ćemo zadovoljni kada saznamo za vaše prve uspjehe, kapetane Laudon!

Sve se to dogodilo iznenađeno, čudno i na gotovo romantičan način. Laudon je izmrmljao čvrsto i odlučno:

- Da živi carica!

(Nastavit će se)

Omiljena rezidencija carice Marije Terezije bio je dvorac Schönbrunn u Beču.

VJEKOSLAV ŠKREBLIN SAVJETUJE

KAKO SE TREBA BORITI PROTIV KRIMINALA (1)

Vjekoslav Škreblin

Oblici komunikacije

Da kriminalci javno najavljuju izvršavanje kaznenih djela, dokazuje i pljačka ŽIDOVSKO OPĆINE ZAGREB.

Pljačka ŽOZ-a upravo je u tijeku.

U METRO EXPRESSU od ponedjeljka 10. ožujka o.g., na 4. stranici stoji naslov: KASNI GRADNJA SINAGOGE te podnaslov: ŽIDOVSKA OPĆINA ZAGREB NE PRIHVAĆA SURADNJU S VJERSKOM ZAJEDNICOM BET IZRAEL.

Već odavno je sa ŽOZ-om dogovoreno kako će se na mjestu sinagoge srušene za vrijeme II. svjetskog rata u zagrebačkoj Praškoj ulici, sagraditi Židovski kulturni centar i sinagoga. Zapelo je s gradnjom, jer se pojavio "umješač", novoosnovana židovska vjerska zajednica Bet Izrael. Iako je ta vjerska zajednica PROTUZAKONITO upisana u Evidenciju vjerskih zajednica, njeni osnivači nastupaju kao iskusni mafijaši. Ovoga puta pripadnici ŽIDOVSKO MAFIJE.

I to na tlu pravne države Republike Hrvatske, kako nam javno tumače nositelji vlasti u RH.

Koliko su njihove tvrdnje istinite, dokazuju i permanentni dugotrajni nasrtaji na ŽOZ i njihovog predsjednika prof. dr. OGNJENA KRAUS-a. Iako PROTUZAKONITO registrirani, šesnaest osnivača Bet Izraela ima velike ambicije i apetite,

koje kane OZAKONITI. TRAŽE BRISANJE ŽOZ-a IZ EVIDENCIJE VJERSKIH ZAJEDNICA U HRVATSKOJ TE UPIS BET IZRAELA KAO ZAMJENSKE ORGANIZACIJE KOJA BI, OSIM TOGA, PO NJIMA, TREBALA PREUZETI SVU IMOVINU ŽOZ-a.

Tko su najistaknutiji članovi ove "novokomponirane" vjerske zajednice, čiji članovi imaju takav AMBICIOZNO PROTUZAKONITI NASTUP? Između ostalog, ponovo su se ogrnuli paravanom židovske vjerske zajednice, iza kojega će paravana nastaviti protuzakonito-mafijaški djelovati.

Ističem SLAVKA te IVU GOLSTEINA. Krojača mnogih ljudskih sudbina te soboslikara i ličioca NAJNOVIJE HR POVIJESTI. Sjećam ih se kako su svojevremeno iz zaklona TAKOĐER VJERSKE ZAJEDNICE ŽOZ-a, bili snažna potpora sumnjivcima, koji su zlorabeći demokratsku proceduru došli na čelo RH.

Zar treba posebno isticati kako su i njih dvojica dio ŽIDOVSKO MAFIJE KOJA JE ZAJEDNO S OSTALIM KRIMINALCIMA "PRODAVALA" INA-u u JASENOVCU!? Dovoljno je spomenuti sumnjivce poput MESIĆA, PUSIĆKE, ČAČIĆA, RAČANA i njegove kriminalce..., pa ćemo shvatiti kako im dotični "političari" za uzvrat već dugo vremena JEDU IZ RUKU.

Zbog poznatih okolnosti IVICA RAČAN IM VIŠE NE JEDE.

Stoga je LOGIČNO kako danas "...s pomoću države i grada, uskoro otvaraju (misli se na

BET IZRAEL - moja opaska) sinagogu, napominje Kraus i dodaje kako ŽOZ nije ni pokušao sudjelovati u njihovom projektu. S obzirom na sve, nerealno bi bilo očekivati da ŽOZ pristane na uključivanje Bet Izraela u svoj najvažniji projekt, kaže Kraus."...

Jasno je kako cijeli slučaj potkrdanja i maltretiranja hrvatskih Židova članova ŽOZ-a, prate nadležni koji za sada ne reagiraju. Slučaj pomno prati i ŽIDOVSKA MAFIJA, koja je i u personalnom smislu zatečena "spuštenih pantalo-na", prilikom već spomenute također PROTUZAKONITE PRODAJE INA-e. Osim toga, ŽIDOVSKA je MAFIJA zatečena i prilikom pokušaja rušenja članova administracije RUSKE FEDERACIJE. ŽIDOVSKA MAFIJA, postoje također DOKAZI, obušila se i na prve ljude američke administracije... i.t.d.

Nakon ovakvih javnih nasrtaja na ljude i tuđu imovinu, očekujem da nadležni poduzmu adekvatne korake.

TUGOMIR HUBERGER, AKADEMSKI UMJETNIK- SLIKAR, GRAFIČAR I KIPAR (IN MEMORIAM 1931. - 2001.)

**Dušan Marko
Bačko-Bogunović**
Hrvatski pravoslavac

Tugomira Hubgera, je privlačio «Bermuda trokut», crna rupa naše zemaljske kugle, kojemu do danas učenjaci nisu uspjeli otkriti tajne? Nažalost on ne počiva tamo, već u gradu Erlangenu.

Tugomir Huberger, rođeni zagrepčanin, učenik Augustinčića, akademski slikar. Živio je u Parizu, prije nego je došao i ostao u Erlangenu. Dok mu je mama još bila živa, dolazio je u Zagreb. Njegovu umjetničku sklonost, otkrio je zagrebački učitelj matematike, koje ga je za vrijeme predavanja skicirao s

olovkom. Preporučio je od srca učeniku Tugomiru težak put umjetnika, jedno zanimanje bez brze naknade i još manje zahvalnosti.

Od tog trenutka, umjetnost nije napustila Tugomira Hubgera.

Uspio je ostvariti puno svojih samostalnih izložbi od kojih su u Parizu, Bostonu i Erlangenu bile jedne od najznačajnije. Kulturno umjetničko društvo Erlangen e.V., kojega je Tugomir Huberger bio član od prvog dana, potpomagali su ostvarivanju njegovih izložaba.

Najvažniji "pokretni kist", bila je njegova radoznalost. On je bio prepun žudnje za naučiti nešto novo, kako je on to sam nazvao: „Kvaliteta jednog čovje-

ka zasniva se na njegovoj svakodnevnoj borbi da ostvari, nešto sasvim novo“.

Hubergerovo slikarstvo ima sličnosti s prirodnim znanstvenim procesima i njegovim životnim iskustvom. Da nije postao umjetnik, studirao bi sigurno kemiju ili astrologiju:

„Ako posjeduješ izvjesno znanje, razmišljaš drukčije, imaš druge poglede, otkrivaš, ne samo u slikama, punu dubinu materije.“

Osjećaji su igrali u njegovim stvaralačkim djelima veliku ulogu. Tugomir je pokušavao to upotrijebiti u svom stvaralačkom procesu. Naravno, s tim nije bio skroz opterećen.

Strah, osjećaji trepere na svakom skraćenom pogledu u daljinu nepoznatog Univerzuma. Jedna fascinacija, koju je samo malo ljudi s njim djelilo: „To mi je uvijek ostalo nejasno, ali moj stvaralački proces je od toga profitirao“.

Razmišljanje kako su život i zemaljska kugla nastali, obilježavaju stvaralačko razdoblje umjetnika Tugomira Hubergera iz Erlangena. On je u toj temi 1999. godine ostvario dvanaest novih djela, a uspio ih prikazati javnosti u samo jednoj vernisaži. Slike velikog formata su takve, da privlače svakog promatrača u svoje krugove. One prikazuju vrlo dobro tu tematiku i tehničku širinu umjetničke trake, koje su Tugomiru Hubergeru stajale na raspolaganju.

„Rapsodija u plavom“ nazvao je tako jednu svoju sliku.

Huberger je bio veliki obožavatelj muzičara Georga Gershwina. Njegova glazba otkrivala je za njega nove izvore, koji su ga jako zanimali. „Bermudski trokut“, ime je jedne daljnje slike, koja posebno prikazuje otvorenost slikara prema materijalu i tehnici:

Nanosi ulje na površine s akrilnom bojom, kistom povlači u izravnom susjedstvu s airbrush-strukturama.

Tugomir Huberger je vladao tehnikom precizno i suvereno,

što govori jedan svoj poseban jezik. Kad su ga jednom upitali: „Zašto tražite tu svotu za Vašu sliku?“, odgovorio je ironično naš Tugomir: „Trebalo mi je preko 30 godina da je završim“!

No, slučajno bili smo rođeni zagrepčani, upoznali smo se i živjeli u Erlangenu. To su bile dvije početne točke koja su nas dugo godina vezale, sve do njegove smrti.

Upoznao sam gospodina Tugomira Hubergera na jednom umjetničkom školskom tečaju 1970. godine, portret i skice – koga nažalost nisam završio. Tugomir je kasnije na to moje „umjetničko razdoblje“, kao moj gost u bistrou „Crêperie Laterni“ u Erlangenu, odgovorio:

„Backo ti si umjetnicki nadaren kao puno drugih. Bolje je za tebe, da i dalje samo kuhaš“.

Imao je pravo, tako da smo se kroz našu dobru domaću kuhinju, koju smo obojica voljeli, a koja je također utjecala na naše dugogodišnje prijateljstvo. Poznanstvo se pretvorilo u iskreno prijateljstvo.

Još uvijek, kad mi dođe volja za tim, crtam, ali samo za sebe i mislim na one riječi Tugomira.

Bio sam čest gost u Tugomirovom ateljeu na sedmom katu najvećeg nebodera u Erlangenu „Lange Johana“. Tamo sam ga mogao u krugu njegovih slika i skulptura fotogra-

firati. Nekoliko godina kasnije preselio se u erlangenski kvart „Bruck“ gdje je do smrti radio i živio u istoj kući svoga sponzora.

Posjedujem dva portreta (u ugljenom tehnici), iz mojih mlađih i starijih dana, od prijatelja Tugomira. To je bila stvar prijateljstva, a ne narudžbe.

Tugomir Huberger, napustio nas je iznenadno, neočekivano u svome Erlangenu – „Bermuda trokutu“, crnoj rupi naše kugle zemaljske? Pokopan je skromno u nazočnosti njegove djece, svojih prijatelja i poznanika. „Manje je više“ – bilo je njegovo stvarno mišljenje.

Takvi su eto bili moji najvažniji privatni trenutci, susreti s našim zagrepčaninom pokojnim gospodinom Tugomirom Hubergerom.

* S internetnih portala preveo sam osnovne informacije za ovaj članak s njemačkog jezika, te dodao ono što se tamo nije moglo naći.

**Tek kada dođe hladno godišnje doba,
znamo da su bor i čempres zimzeleni.**

Kineska poslovice

DESET BOŽJIH ZAPOVIJEDI

fra. Petar Filić

Prva zapovijed

Svaki zakon prvo utemeljuje autoritet zakonodavca. Naravno, ako se poštuje zakonodavca da će se poštivati i njegove zapovijedi, tj. njegova volja. Pravi autoriteti su oni koje su ljudi prihvatili zato što su autoriteti radili za dobrobit drugih. Tako se ovdje u ovoj zapovijedi i Bog poziva na svoj autoritet, jer je ljudima pomogao, tj. oslobodio ih iz egipatskog ropstva.

a) Bog je donositelj zakona (zakonodavac) (Ja sam Gospodin, Bog...)

b) zakon se daje kome? (nama! ..."tvoj")

c) ovaj se zakon proglašava prioritetom nad drugim zakonima (i nemaj drugih Bogova!, tj. onih koje bi slušali isto kao i našeg Boga osloboditelja i prijatelja čovjeka).

Druga zapovijed

Svaki zakon obavezno naglašava kako se protivni (dosađašnji ili budući) zakoni dokidaju ovim zakonom. To je važno napomenuti kako ne bi vrijedili suprotni zakoni. Tako i ovdje, Bog se ograđuje od mogućnosti korištenja njegovim autoritetom u krive svrhe, tj. u svrhe suprotne ovom zakonu Božjem. Izustiti ime Božje znači u nečije ime djelovati ili se pod krinkom nečijeg imena "izvlačiti" ili opravdavati. Bog ne dopušta da se pod njegovim imenom rade gadosti i zla ili da se njegovim imenom (autori-

tetom) igramo i koristimo "uzalud" (a sve "zlo" je uzalud jer ne vodi k dobru!)

Ta, tko smo mi da se smijemo poigravati Božjim autoritetom (imenom) i zakonom kojega Bog ovime donosi!

Treća zapovijed

Ovom se zapovijedi:

- čovjeka podsjeća na njegovo Božansko dostojanstvo, te mu se daje pravo da se "odmara" u ovome svijetu (jer si mi to "možemo priuštiti"). Ovim odmorom čovjek se približava Božjem dostojanstvu (ta, djeca smo mu!), ali isto tako taj tjedni odmor nas usmjeruje k Bogu i na način da bivamo poučeni Božjem zakonu. Zato ova zapovijed ima i sljedeću važnost:

- Zakon Božji i ne bi toliko postigao u ovome svijetu kad ljudi ne bi bivali poučeni zapovjedima koje donosi Božji zakon. Zato se i naređuje dužnost poučavanja u Božjem zakonu, a ujedno i slavljenje Boga taj dan, jer se tako vežemo uz Boga i njegovu volju. A to je svima nama KORISNO! Osim toga, dan odmora čovjeku je nagrada od Boga, upravo za iskazanu vrijednost kojom se čovjek taj dan posvećuje duhovnom rastu u Božjoj riječi.

- Poštivajući ovu zapovijed Bogu pokazujemo na pozitivni način da ga poštujemo i da želimo biti njegov narod njegovog zakona.

I nitko nema pravo ovu zapovijed prekršiti: pa ni car, ni kralj ni ikoja vlast nema moć

rušiti ovu Božju zapovjed (kao ni bilo koju drugu).

Ovdje samo da se podsjetimo: Židovima je 7. dan bio subota (šabat), a nama je nedjelja (što bi po židovskom računanju njima bio ponedjeljak). Mi kršćani na spomen Isusova uskrsnuća koje se dogodilo na prvi dan u tjednu (po židovskom računanju, dakle to je dan poslije Šabata), mi taj dan slavimo NOVO BOŽJE STVARANJE. Naime, židovima je Šabat označavao završni dan Božjeg reda stvaranja (7. dan), a nama je po Isusu došlo novo stvaranje djece Božje po Duhu Isusa Krista snagom argumenta Isusova Uskrsa. Zato taj "novi dan u tjednu" kada je Isus uskrsnuo nama postaje novim Božjim danom, jer Isus je nama tolika prekretnica u odnosu prema Bogu da se to odrazilo i na dan koji se posvećuje Bogu. Dakle, nedjelja (ne-djelati jer se posvećujemo Bogu) je spomendan na Isusa i njegovo Uskrsnuće i njegovo Evanđelje o dobrom Bogu Ocu.

Obradovali ste mnoge među Hrvatima diljem svijeta 'Glasnikom br. 2'. Ovo je prigoda da se obratimo svima onima koji se busaju u prsa uzvikujući da su Hrvati, i da ih upozorimo, da je pojam HRVAT, kako to Matoš zapisa 'misao etična' - pojam koji definira svojstvo nacije koja se odlikuje uzvišenim smislom za točno, lijepo i logično. Za razliku od šefa tamnice, koji nikome ne dopušta da misli svojom glavom, profesor logike ili matematike je apsolutno nepopustljiv kad treba učeniku usaditi u mozak ono što je u skladu sa zdravim razumom.

Biti Hrvat, prema tome, je - ne biti budala koja druge napastuje pokazujući i dokazujući svoju nekulturu, ne biti mitoman i ne iznositi na vidjelo ono što nije samo po sebi jasno i dokazivo. Uбудуće bi izjava: 'Ja sam Hrvat' morala biti potvrda koja proizlazi iz uljudbenog ponašanja.

'Glasnik' bi mnogima mogao poslužiti kao priručnik u kojem može naučiti šta znači biti čovjek odgovoran za svoje mišljenje, javno obraćanje i ponašanje. Nije lako biti Hrvat, ali je lijepo - kad to postignemo i kad nas po uljudnosti drugi prepoznaju, a da im to nismo izričito izjavili'.

Vaš - Mirko (malo neobičan čovjek, ali tipičan Hrvat).

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Rado bismo, poput Vas, bili
neobični ljudi i tipični Hrvati.

* * *

Vrlo cijenjeni g. dr. Dragun,

Hvala lijepa na poruci i Glasniku. Sviđa mi se jako i želim se pribilježiti na e-mail adresaru za primitak sljedećih njegovih brojeva.

Ako smijem biti tako slobodna i reći svoj dojam o dizajnu portala. Ja bih to rado dotjerala, ako se slažete. Više sam godina radila u multimedijiskog agenciji, gdje je djelatnost bila usluga rada off- i online rješenja prezentacija tvrtki u Njemačkoj, pa bih to učinila objektivno - kao feedback na izgled, kako na me djeluje sadašnji dizajn stranice "Hrvatska uljudba". Nadam se pozitivnom odgovoru.

Hvala unaprijed, te želim svako dobro u daljnjem Vašem rad i uspjeh u svemu!

Marijana iz Stuttgarta

Javit ćemo Vam se sa željom
da to i učinimo.

* * *

Srdačno se zahvaljujem što ste mi poslali primjerak ovog hrvatskog časopisa! Drago mi je da napokon na scenu stupa pravi hrvatski list. Puno sreće i uspjeha u radu želim vam od srca. Pišite i govorite istinu, jer u zadnje vrijeme svakome je u interesu da nje što manje bude!

veliki pozdrav od Imoćanina
Ivana Zaradića

Hvala zemljače.

**Svi su cvjetovi budućnosti
u sjemenu sadašnjosti.**

Kineska poslovica

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Štangice vojvode Vincera

Sastojine za biskvit:

6 bjelanjaka,
20 dkg šećera,
20 dkg mljevenih oraha i
1/2 praška za pecivo

Sastojine za fil:

6 žumanjaka,
20 dkg šećera,
3 rebra čokolade i
20 dkg maslaca.

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Snimio: Matej Kristan Mirković

Priprava biskvita:

Od 6 bjelanjaka istući čvrsti snijeg, dodati 20 dkg šećera i zajedno izmiješati. U bjelanjke i šećer dodati 20 dkg mljevenih oraha i 1/2 praška za pecivo. Sve lagano promiješati. Peći u tepsiji obloženoj masnim papirom u rerni zagrijanoj na 200°C oko 15 minuta. Ostaviti da se ohladi.

Priprava fila:

Kuhati na pari 6 žumanjaka i 20 dkg šećera. Kad se zgusne dodati 3 rebra čokolade i 20 dkg maslaca. Ostaviti da se ohladi.

Hladan biskvit prerezati po dužini na dva dijela. Filovati s pola kreme između biskvita, a s drugom polovicom izvana. Kolač ukasiti naribanom čokoladom.

Dobar tek!

Snimio: Matej Kristan Mirković

DRAGUNI IZ KRIŽEVACA (1. dio)

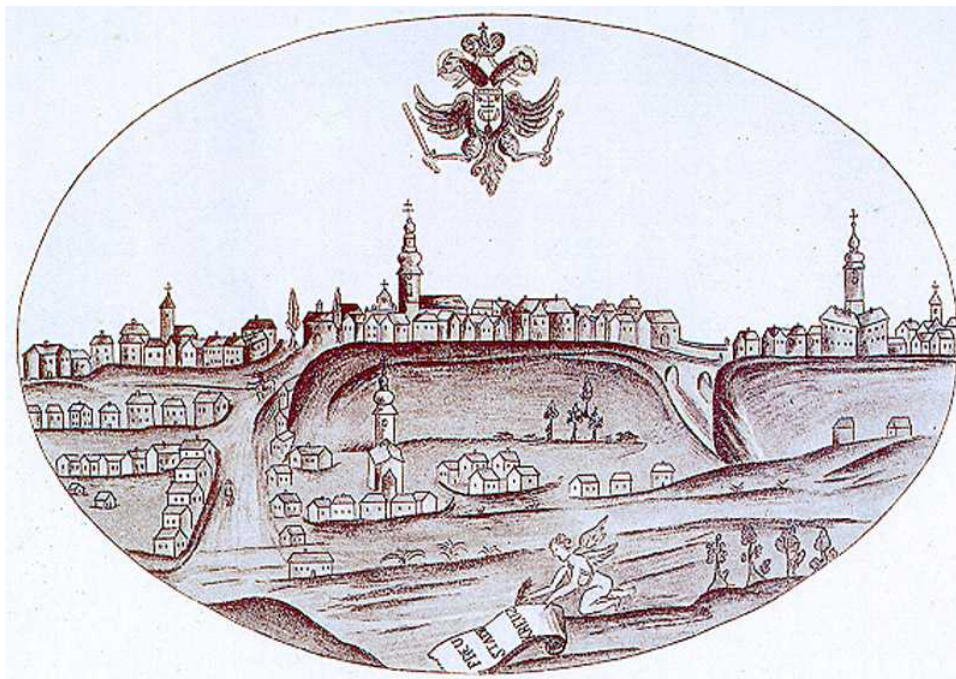
Mladen Paver

Etimologija prezimena Dragun može se objašnjavati dvojako: u vezi s hrvatskom riječi "drag, mio", ali i s latinskim nazivom za zmaja: "draco" (čitaj: drako) ili talijanskim "dragone".

Tako je, primjerice, francuski maršal Brissac sredinom 16. stoljeća nazvao svoju laku konjicu, sastavljenu od probranih arkebuzira i mušketira. Njegovi su draguni na stijegu imali zmaja.

Pri tadašnjem sporom širenju

vijesti i običaja, teško je uzeti u obzir mogućnost - da bi - nekoliko decenija nakon Francuza u Lombardiji - hrvatski plemići Draguni, pod Kalnikom u križevačkoj županiji, imali veze s Brissacovim dragunima.

Križevci se u pisanim dokumentima prvi puta spominju u jednoj ispravi kralja Bele III iz 1193. godine

Ali nije isključeno da su oni, koji su o sebi ostavili najstariji pisani trag iz 1598. godine, na svom grbu nosili znamenje zmaja i po njemu stekli prezime. Odakle taj najstariji zapis o Dragunima pod Kalnikom?

Kad je turska opasnost za Hrvatsku došla na vrhunac, i Turci zaprijetili izravno Zagrebu - osvojili Sisak, pa zaredali s provalama, pljačkom i odvođenjem sužanja, sve do Samobora i Okića - hrvatski Sabor je prvi puta zaključio da se mora, radi ratnih poreza, popisati svaki dom u preostaloj Hrvatskoj. To je značilo u županijama Zagrebačkoj, Križevač-

koj i Varaždinskoj.

Tako je 1598. godine nastala isprava pod naslovom "Conscriptiones dicarum, tomus I" (Popisi kraljevskog poreza, knjiga 1), koja se danas čuva u Hrvatskom državnom arhivu.

Zadnje stranice navedene listine završavaju popisom malih plemića u 13 sela pod Kalnikom.

INTERNETSKI MAGAZIN „SLOBODA I JEDNAKOST“ PONOVO IZLAZI

Nakon jednogodišnje stanke opet čitamo internetski magazin, zapravo nezavisni alternativni medij, kako kažu urednici - „Sloboda i jednakost“. Već sam izvanredno odabrani naslov opravdava njegovu pojavu. Poželimo mu stalnu buduću nazočnost na ovim prostorima, svakog mjeseca pred čitateljima, kako se najavljuje.

U novom broju 1.0 „Sloboda i

jednakost“ donosi sljedeće članke: Mateo - Zbog čega se anarhizam naziva utopijom, Petar Atanacković - WILHELM REICH 1897-1957-2007, Iva Kraljević - Male frakvencije velikog otpora, Eugen - Činjenice vezane uz uništavanje prašuma, Jelena Purešić - Z magazin i balkanski zapatisti, Borislav Stanojević - Osmatračnica (kratka priča),

Ida – Kad si sretan (pesma), A je to! Je to! - prvi A-punk festival u Sarajevu, Aleksandar Šarović – Humanizam i Bertold Breht – 5 teškoća pri pisanju istine.

Za primati „Slobodu i jednakost“ trebate se pribilježiti na e-mail: slobodajednakost@gmail.com.

JEDAN DAN BEZ MESA

Prijatelji životinja upućuju javni poziv građanima da na Svjetski dan bez mesa odluče ne kupovati i ne jesti meso, jer nema bolje prigode nego da na prvi dan proljeća razmisle o tome da postanu vegetarijanci. Nedvojbeno, ova odluka mijenja život na bolje, daje više vitalnosti, zdravlja, ali i zadovoljstva, budući da se njome izravno utječe na očuvanje okoliša i spašavanje tisuća životinja.

Povodom Svjetskog dana bez mesa, koji se već preko dvadeset godina diljem svijeta obilježava kao simbol buđenja na prvi dan proljeća, Prijatelji životinja organiziraju veganski gulaš i pozivaju građane na ovaj ukusan i zdrav obrok.

I. DOGAĐAJ: Informativni štand i degustacija veganskog gulaša priređeni su u četvrtak, 20. ožujka, u 12 sati, na uglu Trga Petra Preradovića i Varšavske ulice. Građanima je uz besplatni bezmesni obrok bio predstavljen novi informativni letak tiskan za ovu prigodu u suradnji s F.A.R.M. – Farm Animal Reform

Movement, organizacijom koja je utemeljila i pokrenula obilježavanje Svjetskog dana bez mesa (Meatout Day), a koji sadrži brojne razloge za prelazak na vegetarijansku odnosno vegansku prehranu.

II. DOGAĐAJ: Prijatelji životinja istog su dana u Kulturno informativnom centru, Preradovićeve 5, u 19 sati predstavili hrvatsku verziju web stranice www.futurefood.org, a u sklopu predstavljanja bio je prikazan kratki dokumentarni film 'Pojeđi ovo', koji na zanimljiv način prikazuje odnos ljudi prema vegetarijanstvu i nužnost razmišljanja o bezmesnoj prehrani.

III. DOGAĐAJ: U petak, 21. ožujka, od 18 sati na Trgu kralja

Tomislava, Prijatelji životinja će javno prikazivati na video platnu okrutnu istinu baterijskog uzgoja kokoši i ubijanja tek rođenih muških pilića u mesnoj i industriji jaja.

IV. DOGAĐAJ: Kako su jaja u ljudskoj prehrani ne samo štetna već nisu nimalo nužna za stvaranje raznih delicija, u subotu, 22. ožujka, u 12 sati, Prijatelji životinja organiziraju degustaciju veganskih kolača i palačinki na informativnom štandu koji će biti postavljen na uglu Trga Petra Preradovića i Varšavske ulice. Više informacija na:

www.prijatelji-zivotinja.hr
i www.futurefood.org

GOSPODARSTVO ZAJEDNIŠTVA (1. dio)

dr. sc. Tomislav Dragun

Uvodno

Društveno-razvojni projekt „Branitelji u polju: na plantaži, na farmi i na zaštiti okoliša“ polazi od načela gospodarstva zajedništva (tal. L'economia di Comunione).

Gospodarstvo zajedništva

Za razliku od gospodarskog materijalizma, "koji u ekonomici društva vidi jedinu snagu njegove organizacije i napretka", pri čemu "cilj poslovanja jest maksimiranje ekonomskog ili čistog profita", gdje je opet profit "iznos koji ostaje vlasniku, odnosno vlasnicima nakon svih isplata vezanih uz upotrebu resursa, odnosno inputa vezanih uz proizvodnju nekog dobra ili usluge",¹ koji upravo u plaćama radnika vidi jednog od glavnih troškovnih ulaza, a radnike samo jednim od resursa, gospodarstvo zajedništva pak predstavlja "stil života animiran duhovnošću jedinstva". "Vizija svijeta ovog pokreta jest vizija univerzalnog bratstva, gdje se ljudi međusobno ophode kao braća".² Nisu u pitanju samo načela, nego i vrlo konkretna operativna stajališta.

Načela ekonomije zajedništva

Za gospodarstvo zajedništva, kojega načela inače ne poživaju niti na jednoj od aktualnih teorija, bitno je sljedeće:

U gospodarstvu zajedništva ekonomski odnosi i sveze moraju polaziti od solidarnosti pri čemu su uvijek orijentirani na potrebe najzahtjevnijih. Nije namjera suprotstavljati se stvaranju profita, nego se radi o zalaganju kojim se ostvarena dobit nastoji usmjeriti u zadovoljavanje potreba zajedništva.

Nositelji gospodarstva zajedništva moraju polaziti od prihvatanja činjenice da su i vlasnici poduzeća kao takvi već pripadnici šire zajednice, gdje na određeni način proživljavaju iskustva zajedništva.

Chiara Lubich

Ljudi, kojima je slijedom gospodarstva zajedništva zbog osobnih životnih potreba ili iz nekih drugih razloga dodijeljen dio ostvarene dobiti, ne bi se trebali smatrati pomaganima, kamo li korisnicima s parazitnim navikama poslovnih rezultata poduzeća, nego su to aktivni članovi cjeline poduhvata, koji u zajedništvo poticajno ulažu svoje tekuće potrebe.

U svojoj osnovi i biti gospodarstvo zajedništva predstavlja i ekonomsko davanje, a ne samo posjedovanje i prisvajanje.

Na kraju, poduzeća koja slijede kriterije gospodarstva zajedništva daju posebno mjesto Božjoj providnosti (planu), dotično Božjoj intervenciji u konkretnom poslovnom djelovanju.

1 – EKONOMSKI LEKSIKON, LZ „Miroslav Krleža“ i „Masmedia“, Zagreb, 1995. godine, str. 197, 738 i 739

2 – Chiara Lubich, prema diplomskom radu Domagoja Sajtera. GLOBALIZACIJA I EKONOMIJA ZAJEDNIŠTVA, str. 53 i 64

U PRODAJI:
knjiga dr. sc. Tomislava Draguna:
"Lucifer, Carla del Ponte i Haag"

Crno-bijeli tisak, korice u boji, 271 stranica.

Narudžbe na e-mail:
lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com

+385/091/33-88-433

Cijena: 70,00 kn (za inozemstvo 10 €) + poštarina
Plaćanje pouzećem

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:
Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković